

082-6
2

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ
DIMITRIS SAKELLARIDIS

A

82-6

C.2

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

A
1982-6
C.2

**ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ**

•

**DIMITRIS
SAKELLARIDIS**

**ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΖΟΥ**

ΑΘΗΝΑ, ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ, 1982

Εξώφυλλο: Καταπίεση - Oppression (αρ. κατ. 29)

Έκδοση: Εθνική Πινακοθήκη

Επιμέλεια Κειμένων: Δημήτρης Σακελλαρίδης

Έγχρωμες διαφάνειες - φωτογραφίες: Δ. Σακελλαρίδης

Εκτύπωση: Α. Ματσούκης Α.Ε. Γραφικών Τεχνών

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στην προσπάθεια της Εθνικής Πινακοθήκης να φέρει σε άμεση επαφή με το ελληνικό κοινό γνωστούς και άγνωστους καλλιτέχνες ανήκει και η παρουσίαση της έκθεσης ζωγραφικής ενός καλλιτέχνη της διασπορας, του Δημήτρη Σακελλαρίδη.

Άγνωστος στους πιο πολλούς, τελείωσε τη Σχολή Καλών Τεχνών το 1939/40 και παρουσίασε στην αρχή μια εργασία που βασιζόταν στα κύρια διδάγματα των δασκάλων του, που είχαν σαν βάση τον υπαιθρισμό και την παραστατική ζωγραφική. Όπως όμως οι περισσότεροι καλλιτέχνες μας της γενιάς αυτής, έζησαν τα χρόνια της Κατοχής, τη σκληρότητα της βίας και της υπόταξης, της ανελεύθερης ζωής και της στέρσης, έτσι και ο Σακελλαρίδης ζώντας τις καταστάσεις αυτές και ακόμη επηρεασμένος από τις εμφύλιες διαμάχες της ίδιας δεκαετίας, φεύγει αναζητώντας μόνος του χωρίς καθοδήγηση τον καλλιτεχνικό του δρόμο. Δεν είναι καθόλου δύσκολο και παράξενο, εξετάζοντας σήμερα την πορεία του και ακούγοντάς τον κανείς να μιλάει για τα θέματά του και την τέχνη του να καταλάβει γιατί ο δρόμος αυτός τον οδήγησε σε μια έκφραση που ένας από τους μεγαλύτερους Γάλλους σύγχρονους ζωγράφους, ο Georges Rouault εκήραξε. Εξπρεσιονιστής με τελειώς διαφορετική ψυχική, πνευματική και τεχνοτροπική σύλληψη από αυτή του Kokoschka και του Μπουζιάνη, ο Rouault τοποθέτησε την τεχνοτροπία του στην αντίθετη πλευρά του ιμπρεσιονισμού, μόνο και μόνο για να κερδίσει η ζωγραφική ό,τι από τον ιμπρεσιονισμό έχασε. Νομίζω ότι στα χρόνια αυτά - που ακόμη ένας Έλληνας ζωγράφος στα χρόνια του μεσοπολέμου κινήθηκε, ο Μίμης Βιτωρός - ο Δημήτρης Σακελλαρίδης έδειξε την τελειότερη εξπρεσιονιστική μεταπολεμική εικόνα. Στη ζωγραφική του εκφράζεται η τραγικότητα του ανθρώπου της πόλης, ο πνιγμός της καταναλωτικής πλουραλιστικής συμμόρφωσης που εμφανίζει η κοινωνία μας. Οι κύκλοι των θεμάτων του αγκαλιάζουν μεγάλες σειρές γεγονότων, συμβάντων, σκηνών μυθολογίας και πραγματικότητας. Η ελευθερία που μόνη της παρέχει η ζωγραφική αυτή, τον απαλλάσσει από τα λεπτά περιτεχνα περιγράμματα και τον αφήνει ελεύθερο να εκφραστεί με τη φωτεινότητα των χρωμάτων, την αισθαντικότητα μιας βαθιάς ειρηνιστικής σκέψης, και την ομολογία μιας απέραντης αγάπης για τον άνθρωπο και τις αγωνίες του.

Τοποθετώντας την έκθεση αυτή στη σειρά γνωριμίας με αγνώστους Έλληνες της διασποράς και ξένους ζωγράφους που θα παρουσιάζει η Πινακοθήκη μας, επιθυμώ να ευχαριστήσω τον Ακαδημαϊκό - καθηγητή Περικλή Θεοχάρη, που μαζί του συζήτησα τις πρώτες σκέψεις για την πραγμάτωση αυτής της έκθεσης.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΣ

AVANT - PROPOS

Dans le cadre de l'effort qu'elle fait pour mettre le public grec en contact avec des artistes connus et inconnus, la Pinaecothèque présente l'exposition d'un peintre de la diaspora, Dimitri Sakellaridis.

Inconnu du plus grand nombre, il a terminé l'école des Beaux - Arts en 1939-40 et a débuté en présentant un travail s'appuyant sur l'enseignement de ses maîtres qui se basait pour l'essentiel sur la peinture paysagiste et figurative. Cependant, comme la plupart des artistes grecs de cette génération, peintres, sculpteurs, ou graveurs, qui, n'ayant pas encore atteint leur maturité vécurent les années de l'occupation, la dureté de la violence et de la soumission, la rigueur de la vie sans liberté et de la privation, de même Sakellaridis ayant traversé ces situations et ayant subi en plus l'influence de la guerre civile de la même décennie, part en cherchant seul et sans guide sa voie d'artiste.

En examinant aujourd'hui sa démarche artistique et en l'écouter parler des thèmes de sa peinture et de son Art nous pouvons comprendre sans difficulté ni étonnement pourquoi cette route l'a conduit à une expression illustrée par un des plus grands peintres contemporains, Georges Rouault. Expressionniste avec une conception psychique, intellectuelle et stylistique complètement différente de celle de Kokoschka et de Bouzianis, Rouault a placé son style à l'opposé de l'impressionisme tout simplement pour que la peinture gagne ce que l'impressionisme lui a fait perdre. Je crois, que dans ses traces, suivies également par un autre grand peintre grec de l'entre-deux guerres - Mimis Vitsoris - Dimitris Sakellaridis a donné l'image expressionniste la plus parfaite de l'après guerre. Dans sa peinture s'exprime la situation tragique de l'homme de la ville, le sentiment d'étouffement provoqué par l'accumulation pluraliste et consommatrice de notre société.

Les cycles des thèmes de sa peinture embrassent de grandes séries d'événements, de faits, de scènes de mythologie et de réalité. Cette peinture donne à elle seule une telle liberté qu'elle le dispense des contours fins et recherchés en le laissant libre de s'exprimer à travers la luminosité des couleurs, la sensibilité d'une pensée profonde et pacifiste et l'aveu d'un immense amour pour l'homme et pour ses angoisses.

En plaçant cette exposition dans la série que notre Pinacothèque présentera afin de faire connaître les peintres grecs inconnus de la diaspora et les peintres étrangers, je desire remercier le professeur académicien Periclis Theocharis avec qui j'ai échangé les premières pensées pour la réalisation de cette exposition.

DIMITRIS PAPASTAMOS

ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΡΑΝΑΙΟΣ

Γιά την Έκθεση στη Galerì, Montenapoleone Μιλάνο 1964

Σε μιά περίοδο όπου τα πράγματα μας περιβάλλουν καταστροφικά, η επάνοδος, χάρις στην τέχνη, στην ανθρώπινη μορφή είναι η μόνη προσπάθεια γιά να τα εξανθρωπίσουμε.

Είναι η μόνη διαδικασία γιά να ξεπεράσουμε το σχίσμα. Πάντοτε, καθώς είναι γνωστό, η ανθρώπινη μορφή, σημείο αναφοράς γιά όλες τις διαδικασίες του κόσμου, υπήρξε το σύμβολο που ένωνε την φυσική υπόσταση με την συνειδησή της. Στην ανθρώπινη μορφή συγκεντρώνονται τα ερωτήματα και οι απαντήσεις.

Υιοθετώντας αυτό το τραχύ θέμα, ο Σακελλαρίδης επιχειρεί και επιτυγχάνει να εκφράσει την παρουσία του ανθρώπου, τη στιγμή όπου μορφοποιεί τα αισθήματά του, με τον πιο μοντέρνο ανθρωπολογικό και εικαστικό τρόπο. Κατευθύνει το υλικό του με αίσθηση ευθύνης, χωρίς ποτέ ο αυθορμητισμός του αποτελέσματος να αμβλυνθεί από οποιαδήποτε ρασιοναλιστική τεχνοτροπία στην πραγμάτωσή του. Ο εικαστικός χώρος κινείται εκ των ένδον, όπου η ανθρώπινη μορφή τοποθετείται στην πληρέστερη χρωματική ανταπόκριση, συνάφεια και διαβάθμιση.

Έτσι η χρωματική σύνθεση δεν είναι φορμαλιστική παράθεση, αλλά οργανικά εικαστική σύνθεση. Ο πίνακας αποκτά έτσι την αισθητική αυτονομία του. Και αυτό είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα γιά την τεχνική του ωριμότητα.

Η μορφή του Σακελλαρίδη, ευτυχής σύμμιξη από πριμιτιβιστική διάθεση με τον ακμαιότερο εξπρεσιονισμό, προβαίνει ως μνημειώδης συμβολική υπόσταση. Παρουσιάζεται σχεδόν ανάγλυφα, χωρίς τίποτα το πλεονάζον, περικλειόμενη στο ουσιώδες συμβολικό περίγραμμα, βαρύφορη και καρτερική από τη γήινη οδύνη, εκφράζοντας έντονα την χοϊκότητά της.

Η στάση γίνεται προέκταση συγκινήσεων, και προπαντός της αγάπης, της αγάπης του Λεονάρντο, που "είναι τόσο θερμότερη, όσο τελειότερη είναι η γνώση". Αγάπη γιά το ανθρώπινο πλάσμα και βασικά, γιάτι είναι προπαντός αγάπη γιά τη ζωγραφική ύλη, γιά την εικαστική επιδίωξη, γιάτι αυτή καλείται να επικυρώσει το ανθρώπινο αίσθημα.

Ο Σακελλαρίδης συνάπτει άμεσα με την τέχνη του και το κάλεσμα του πνεύματός του.

Η απάντηση δεν βρίσκεται στο συγκεκριμένο. Υπάρχει στο καθολικό. Έτσι πετυχαίνει την ευλογότερη και γονιμότερη αφαίρεση. Γιά την ελληνική τέχνη αντιπροσωπεύει μιά ακέραια φωνή και χαρακτηριστική παραματοποίηση.

Βασανίζει το χρώμα του και κατορθώνει να το συμπυκνώσει, γιάτι έτσι θα αλύσει τις μορφές του. Φαίνεται σαν να τον βλέπουμε να θέλει να ζυμώσει το χρώμα του, να το τοποθετήσει πλαστικά με την άκρη των δακτύλων του, γιάτι έτσι ξεπερνιέται η βαρύτητα των δημιουργημάτων του, που φτερουγίζουν μπροστά μας ως πάθος και ιδέα.

Από τον τραγικό όλεθρο της Χιροσίμα ως τον ταύρο (όπως το μυθικό τοτέμ που εξουσιάζεται από την πρωτόγονη ορδή) που οδηγείται από το νήπιο με τα άνθη, το χρώμα δίνει όλες τις αντανάκλασεις της απόλυτης καταστροφής, ως τους ακτινοβόλους τόνους της εαρινής αυγής. . . Κι όλα αυτά με απλότητα, που εμπεδώνει την αγιότητα της μορφής.

Παρουσιάζοντας την τέχνη του Σακελλαρίδη στο ιταλικό κοινό, προσφέρουμε ένα μέτρο γιά τα εικαστικά επιτεύγματα της Ελλάδας, και προπαντός το ζωγράφο, που, ακολουθώντας μιά μεγάλη παράδοση, κατόρθωσε να δώσει τους τολμηρούς χρωματικούς τόνους και την πληρότητα της σύνθεσης, αφομοιώνοντας προσωπικά ό,τι σημαντικό και δημιουργικό κατόρθωσε να προσθέσει η εποχή μας στην εικαστική κληρονομιά μας.

KOSTIS MERANAIOS

Pour l'exposition a la Galerie Montenapoleone, Milan 1964

En un temps où les choses environnent de façon cauchemardesque, le retour à la forme humaine, par l'entremise de l'art, est la seule voie susceptible de les humaniser.

C'est là le seul moyen de dépasser le schisme. La forme humaine, on le sait bien, lieu des rencontres, des relations de toutes les procédures du monde, a toujours été le symbole où se retrouvent la conscience et la réalité physique.

En adoptant ce thème radical, Sakellaridis s'essaie et réussit à exprimer la présence de l'homme, le moment où il donne forme à ses sentiments, en une facture à la fois moderne et figurative. Il organise son matériau avec un sens évident des responsabilités, sans que jamais la spontanéité du résultat soit éteinte par un rationalisme excessif dans la façon dont il l'exprime.

L'espace figuratif jaillit du dedans, là même où réside la forme humaine, grâce à un jeu de couleurs, une cohérence, une gradation des tons savamment maîtrisées.

Ainsi la composition chromatique n'est pas une simple juxtaposition formelle mais une création figurative organique. La toile acquiert de la sorte une autonomie esthétique. Et ceci est tout à fait caractéristique d'une technique parvenue en sa maturité.

La forme de Sakellaridis, fusion heureuse de tendances primitivistes et d'un expressionisme contrôlé, aboutit à une substance à la fois symbolique et monumentale. Elle se présente comme des bas-reliefs, sans rien de superflu, ourlée d'un contour essentiellement symbolique, gravide et toute entière chargée de terrienne souffrance, exprimant intensément ce que sa nature a de tellurique.

La pose prolonge l'émotion, prolonge surtout l'amour, cet amour qui, d'après Léonard "engendre une connaissance d'autant plus parfaite qu'il est lui-même plus brûlant." Amour de l'être humain et, fondamentalement, amour du matériau pictural car c'est ce dernier qui est appelé à régenter le sentiment humain.

Sakellaridis conjoint en lui son art et les exigences de sa pensée. La réponse ne réside pas uniquement dans le concret mais aussi dans l'universel. Ainsi le peintre parvient-il à une abstraction mieux contrôlée et plus féconde. Il représente dans l'art grec une voix intacte, un authentique aboutissement.

Il torture sa couleur et parvient à la condenser pour mieux épurer ses formes. On dirait qu'il veut la pétrir, la disposer sur la toile du bout des doigts comme pour alléger la grosseur de ces créations qui prennent leur envol sous nos yeux, passion et idée mêlées.

De l'holocauste tragique d'Hiroshima au taureau couronné de fleurs mené par un enfant (pareil au totem mythique pliant sous son pouvoir la horde primitive) la couleur exprime tous les éclats de la catastrophe absolue, tout comme les tons radieux de l'aube printanière. . . Et tout cela avec une simplicité qui affermit la sainteté de la forme.

En présentant au public le travail de Sakellaridis; nous permettons à ce public de prendre la mesure de la réussite figurative de la Grèce et, avant tout, de celle du peintre qui, faisant suite à une longue tradition, a donné à ses tons des contrastes audacieux, une composition en toute sa plénitude et qui, surtout, a su assimiler de façon tout à fait personnelle tout ce que notre époque a ajouté d'essentiel et de créateur à notre héritage figuratif.

JACQUES LACARRIERE

Γιά την Έκθεση στο Πολιτιστικό Κέντρο Maxime-Gorki, Petit-Quevilly, 1969

Για τα δράματα που η Ελλάδα έζησε και ζει ακόμα εδώ και τριάντα χρόνια ο Δημήτρης Σακελλαρίδης είναι ένας από του πιο ελκυστικές μάρτυρες. Στο ατελιέ του στην Αθήνα, κοντά στη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου τον γνώρισα πριν από πολλά χρόνια, τον έβλεπα από τότε να σχεδιάζει τα πρόσωπά του, τα ζεύγη του, τις σκηνές του παρμένες καμιά φορά από την αρχαία μυθολογία, αλλά αποδομένες πάντοτε με σύγχρονη παρουσία. Κρίνοντας σύμφωνα με την εμφάνιση, τα πρόσωπα αυτά και ο διάκοσμός τους φαίνονται να μην ανήκουν σε καμιά εποχή. Στην πραγματικότητα είναι όλα του καιρού μας: στο όριο της απελπισίας και της κατηγορίας, βασανισμένα και φωτεινά μαζί, ακριβώς όπως η ζωγραφική που τα εκφράζει, σοβαρά και τεταμένα στην έμπνευση, πολύ ελεύθερα στη φόρμα τους. Είναι μια μυθολογία μοντέρνα και διακριτική που ζητά ν'αρπάξει ανάμεσα από την ομαδική φρίκη, που όλοι γνωρίζουμε αυτή των εκτοπισμένων, των φυλακισμένων, των βασανισμένων, των εξοριστών, την ελπίδα για έναν διαφορετικό κόσμο, όπου οι λέξεις φιλία, σύντροφος, γυναίκα, ψωμί, ουρανός, θα έβρισκαν την έννοια και τη ζεστασιά τους. Μάρτυρας της ελπίδας παρά την πίκρα της, μάρτυρας της πίκρας παρά την ελπίδα που παραμένει. Έτσι είναι ο σημερινός Έλληνας. Έτσι είναι και ο Δημήτρης Σακελλαρίδης. Μάρτυρας και οραματιστής. Με τα μάτια ανοιχτά στο παρόν και στο μέλλον, που ξέρουν να βλέπουν και σύγχρονα να κρίνουν. Χωρίς πάθος και χωρίς μίσος. Τα μάτια αυτών που γνωρίζουν.

YVES LEROUX.

Για την Έκθεση στη Δημοτική Βιβλιοθήκη του Fontainebleau - 1970

Η έκθεση από σαράντα περίπου πίνακες που παρουσίασε ο Δημήτρης Σακελλαρίδης στη Δημοτική βιβλιοθήκη του Fontainebleau με τίτλο "Ρωμιούσνη", φανερώνει ένα καλλιτέχνη εντελώς σηματοδομένο από το γοητευτικό παρελθόν της Αρχαίας Ελλάδας, όπου η πέτρα είναι ερείπιο και από το σύγχρονο ταραγμένο, που η πολιτική ο πόλεμος και η αγωνία βρίσκονται ανακατωμένα με τα παντοτεινά προβλήματα του ανθρώπου. Για τον Σακελλαρίδη το να ζει κανένας είναι πρώτα απ' όλα να έχει το δικαίωμα της ύπαρξης. Με μιá γραφή στα όρια του παραστατικού και του αφηρημένου, το πινέλο του, ξεύρει να οδηγήσει το μάτι και αυτό που ζωγραφίζει αγγίζει τη ψυχή, γιατί ο τόνος είναι πάντα πάνω στις αξίες με τις οποίες είμαστε δεμένοι. Αυτές λέγονται σεβασμός του ανθρώπου, αίσθημα δικαιοσύνης. Καί είναι ακόμα πιο πειστικές γιατί ο Σακελλαρίδης, με την τέχνη του, τις εκφράζει χωρίς μίσος, χωρίς πικρία και ακόμα όπως μας φαίνεται χωρίς απελπισία.

ERMINIO VALENZA.

Για την Έκθεση στη Γκαλερί Montnapoleone Μιλάνο 1964

Το χρώμα είναι απλωμένο λιτά, έτσι που να μην υπερτερεί από το περιεχόμενο της σύνθεσης, αλλά απεναντίας με την κίνησή του και κύρια σ' αυτό ευρίσκεται η ιδιότητα αυτού του ζωγράφου, να υπογραμμίζει τις προθέσεις του καλλιτέχνη. Στις μορφές που φθάνουν να είναι αληθινά και πραγματικά σύμβολα, υπάρχει μία συνεχής και απελπισμένη κατηγορία ενάντια στη δύναμη του κακού και ενάντια στη δυστυχία.

JACQUES LACARRIERE

Pour l'Exposition au Centre Culturel Maxime-Gorki, Petit-Quevilly, 1969

Des drames que la Grèce a vécus et vit encore depuis trente ans Dimitri Sakellaridis est l'un des témoins les plus sincères. Dans l'atelier qu'il habitait à Athènes, près de l'École des Beaux-Arts, et où je l'ai connu, il y a fort longtemps, je le voyais déjà dessiner ces visages, ces couples, ces scènes empruntées parfois à d'anciennes mythologies mais rendues toujours présentes et comme contemporaines. A en juger selon l'apparence, ses personnages et leur décor paraissent intemporels. En réalité, ils sont tous de notre temps: à la limite du désespoir et de l'accusation, torturés et Lucides à la fois, exactement comme la peinture qui les exprime, sévère et tendue dans son inspiration, très libre dans sa forme. C'est une mythologie moderne et discrète qui cherche à saisir, à travers l'horreur collective que tous nous connaissons - celle des déportés, des emprisonnés, des torturés, des exilés - l'espoir d'un monde différent où les mots amitié, compagnon femme, pain et ciel retrouveraient leur chaleur. Témoin de l'espoir, malgré son amertume. Témoin de l'amertume, malgré l'espoir qui demeure. Ainsi est le Grec aujourd'hui. Ainsi est Dimitris Sakellaridis. Témoin et visionnaire. Avec des yeux ouverts sur le présent et l'avenir et qui savent en même temps regarder et juger. Sans passion et sans haine. Les yeux de ceux qui savent.

YVES LEROUX

Pour l'Exposition a la bibliotheque de Fontainebleau 1970

L'exposition, d'une quarantaine de gouaches et toiles, que D. Sakellaridis a fait en MAI sur le thème "Grécité" à la bibliothèque de Fontainebleau révèle un artiste entièrement marqué par le passé prestigieux d'une Grèce antique où la pierre est ruine et, par le présent, où la politique, la guerre et l'angoisse se trouvent subtilement mêlées aux quêtes éternelles de l'homme. Pour Sakellaridis, vivre c'est d'abord avoir le droit d'exister. D'une écriture à la limite du figuratif et de l'abstrait, son pinceau sait guider l'oeil et ce qu'il peint touche l'âme parce que l'accent y est toujours mis sur le valeurs auxquelles nous restons attachés. Elles se nomment respect de l'homme, sens de justice et elles sont d'autant plus convaincantes que l'art de Sakellaridis lui permet de les exprimer sans haine, sans amertume, et même nous a-t-il semblé, sans désespoir.

ERMINIO VALENZA

Pour l'exposition a la Galerie Montnapoleone Milan 1964

La couleur est étendue avec discrétion, si bien qu'elle n'écrase pas le contenu de la composition mais au contraire, souligne par son mouvement, qui constitue la particularité de ce peintre, les intentions de l'artiste. Dans les figures qui deviennent de véritables et authentiques symboles, on devine une accusation continue et désespérée, contre les forces du mal et contre le malheur.

ROGER BALAVOINE "Paris Normandie"
Centre Culturel Maxime - Gorki, Petit - Quevilly, 1969

Ο Δημήτρης Σακελλαρίδης - που το Centre Maxime Gorki στο Petit Quevilly παρουσιάζει τα τελευταία του έργα - θέλει να είναι πρώτα απ' όλα ένας μάρτυρας. Πράγματι τίποτα το εκπληκτικό που οι πίνακές του - ακόμα και μερικές ακουαρέλλες - να καταπιάνονται σχεδόν όλοι με το θέμα της ελευθερίας. Ο ζωγράφος - που είναι σήμερα 57 χρονών - ζει στο Παρίσι, η ζωγραφική του εκφράζει την αγωνία και την απελπισία. Παράδοξα αυτή η στατευμένη, περισσότερο μαχητική, αντίληψη της τέχνης του, δεν φέρνει στο Σακελλαρίδη, φαινομενικά μόνο την ελευθερία των σχημάτων που θα μπορούσε κανένας να περιμένει. Γιατί από τα μέσα αυτό που φαίνεται σαν ένα σύστημα (και που δεν είναι χωρίς αμφιβολία παρά η πιο ακριβής έκφραση ενός λιτού και πολύ προσωπικού ύφους), ο ζωγράφος εκφράζει τα αισθήματά του με μία καταπληκτική και θεαματική αδρότητα.

Η ζωγραφική του είναι τρομερή. Αυτή μας καταπλήσσει, αποτελεί μία ζωντανή μομφή μία δικαιωμένη κατηγορία. Οι πίνακές του συχνά πολύ χρωματισμένοι - έρχονται από τον Ελληνικό ουρανό - παραμένουν πάντα απλοί. Η αρχιτεκτονική τους - γιατί παρουσιάζονται κτισμένοι πολύ κανονικά - θυμίζει σώματα που εξακοντίζονται προς τον ουρανό ανάμεσα από κάγκελα. . . Τα πρόσωπα παρ' όλο που είναι σκισσαρισμένα ομιλούν. Δύο χρώματα κυριαρχούν, το δυνατό μπλέ και το γκριζό της πέτρας και της γης.

Μεγάλοι όγκοι σταθερά τοποθετημένοι. Η ζωγραφική του είναι στερεή. Είναι ένα παράξενο και γοητευτικό μνημείο όπου η αυστηρότητα των μαζών ανταμώνει, καθορίζει και παρουσιάζει ανάγλυφα την στερεότητα των σωμάτων. Λεπτομέρειες που επαναλαμβάνονται από τον ένα πίνακα στον άλλο δίνουν σ' αυτό το σύνολο ένα είδος παραισθήσης στην οποία είναι δύσκολο να αντέξει κανένας.

Οι ακουαρέλλες παρουσιάζονται λιγώτερο καταπιεσμένες αναπνέουν ελεύθερα. Είναι αλήθεια πως αυτές αφορούν σε άλλα θέματα, στη ζωή και όχι πιά στο σκοτεινιάσμα μιας χώρας από την οποία, μία μέρα, έφυγε η Δημοκρατία.

Με κάποια απλότητα μία ακριβή γνώση και ένα όραμα χωρίς συμβιβασμό ο Δημήτρης Σακελλαρίδης ορθώνει μία τρομερή κατηγορία ενάντια στην κατάσταση που υφίσταται η χώρα του. Γι' αυτό το λόγο και για κάθε άλλο, αξίζει να δει κανένας αυτή την έκθεση που φέρνει το καινούργιο και ένα θέμα για σκέψη.

Η εφημερίδα BERNER TAGBLATT για την Έκθεση στη Γκαλερί La vella, Βέρνη 1966.

Τα έργα του Δημήτρη Σακελλαρίδη παρουσιάζουν τον άνθρωπο πετρωμένο από τις δικές του κραυγές τρόμου. Η αυθόρμητη τεχνική του αποκλείει κάθε φιλολογία και διανοητικότητα, το πινέλο του εκφράζει μία αρχέγονη (προμιτιβιστική) ένταση πολύ πιστική.

Οι πίνακές του μοιάζουν με κολλημένα κομμάτια από χρώμα που με τη μεταμόρφωσή τους δημιουργούν ένα στενό σύνδεσμο της ανθρώπινης μορφής με το φόντο.

Ο ζωγράφος ίσως χωρίς να το θέλει, ξαναβρίσκει τη μεγάλη καλλιτεχνική παράδοση της χώρας του. Παράδοση που το αίσημα του τραγικού κυριαρχεί στο ανθρώπινο δράμα και στο ζωγραφικό έργο που το εκφράζει.

ROGER BALAVOINE "Paris Normandie"
Πολιτιστικό Κέντρο Maxime - Gorki, Petit - Quevilly, 1969

Dimitri Sakellaridis - dont le Centre Maxime - Gorki, à Petit - Quevilly, présente des œuvres récentes - se veut avant tout un témoin. Rien d'étonnant au fait que ses toiles - et même certaines de ces aquarelles - reprennent presque toutes le thème de la liberté. Le peintre - qui a aujourd'hui 57 ans - vit en exil à Paris. Sa peinture traduit l'angoisse et le désespoir. Paradoxalement, cette conception "engagée", combattive, plutôt, de son art, n'apporte pas à Dimitri Sakellaridis la liberté de formes que l'on pourrait attendre. A priori seulement. Car à l'intérieur de ce qui apparaît comme un système (mais n'est sans doute que l'expression la plus précise d'un style dépouillé et très personnalisé), le peintre traduit ses sentiments avec une étonnante - une spectaculaire - vigueur.

Sa peinture est terrible. Elle frappe au visage: elle constitue un vivant reproche, une pertinente accusation. Ces toiles souvent très colorées - elles viennent du ciel de la Grèce - demeurent toujours simples. Leur architecture - car elles apparaissent très régulièrement construites - évoque des corps rigides, droit lancés vers le ciel à travers des barreaux. . . Les visages ne sont qu'esquisses: et ils parlent. Deux dominantes: un bleu dense, un gris de pierre te de terre. Des grandes masses solidement campées. La peinture de Dimitri Sakellaridis est solide. C'est un monument étrange et envoûtant où la rigidité des masses rejoint, précise, met en relief la fixité des corps. Des motifs répétés d'une toile à l'autre donnant à cet ensemble une sorte d'hallucination à laquelle il sera difficile de résister.

Les aquarelles apparaissent moins contraintes, elles respirent plus amplement, il est vrai qu'elles concernent d'autres thèmes: la vie et non plus l'obscurcissement d'un pays d'où partit un jour la démocratie. . .

Avec une certaine naïveté, une science précise et une vision sans compromission, Dimitri Sakellaridis dresse un réquisitoire hallucinant contre la situation que subit son pays.

Mais pour cette raison ou pour tout autre, c'est une exposition à voir: elle apporte du neuf, et un thème de réflexion.

Le journal BERNER TAGBLATT pour l'exposition a la galerie. Lavelle Berne 1966.

Les œuvres de Dimitri Sakellaridis, représentent l'homme pétrifié en ses propres cris d'horreur.

Sa technique spontanée exclut toute littérature et intellectualisme, et son pinceau exprime une tension primitive fort convaincante. Ses tableaux semblent être des collages de couleurs ou celles-ci, en se transformant créent une liaison étroite entre la figure humaine et le fond.

Le peintre, peut-être sans le vouloir, retrouve la grande tradition artistique de son pays, tradition où le sentiment du tragique domine le drame humain et l'œuvre picturale qui en est l'expression.

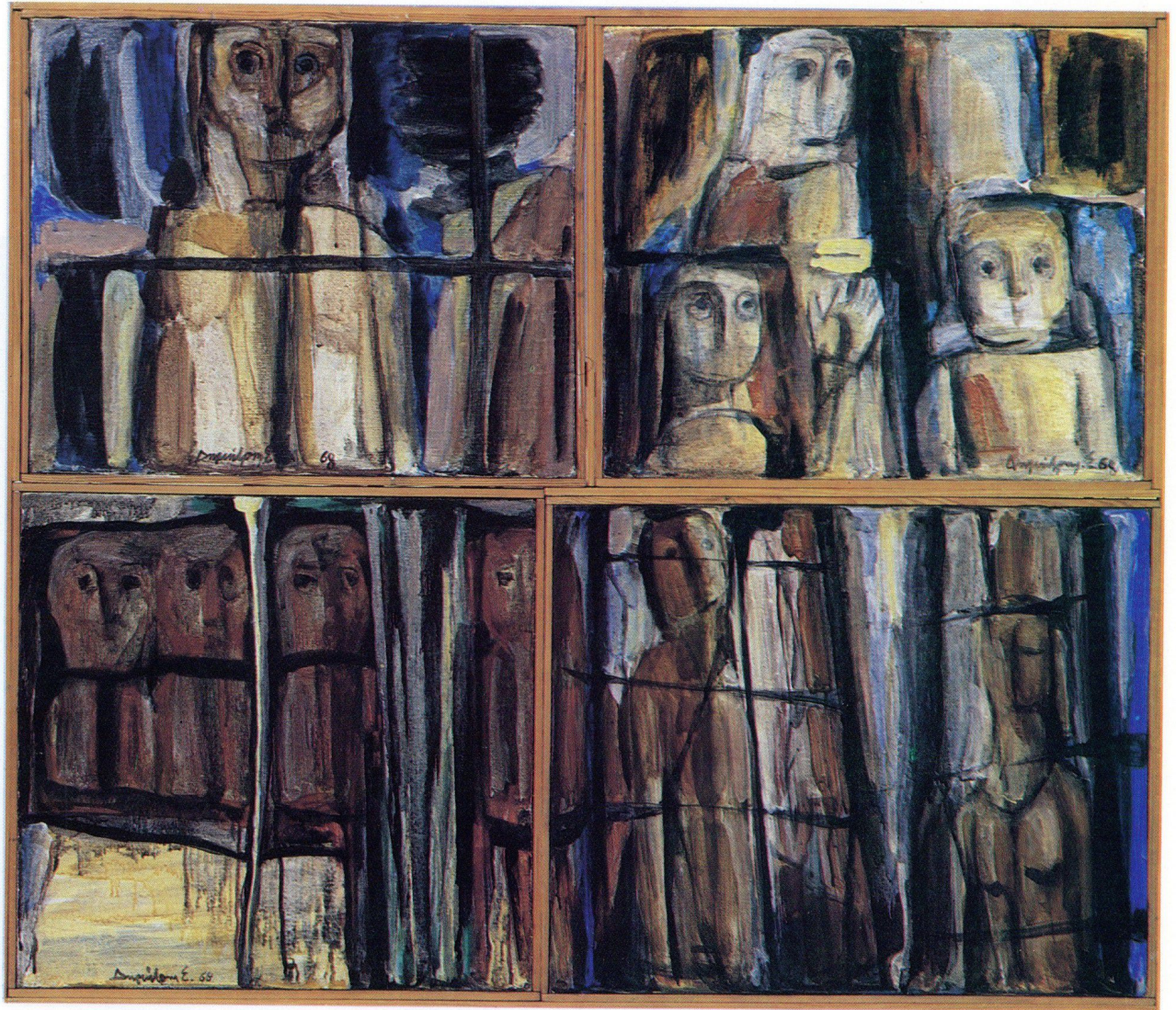
20. Η Γη - La Terre

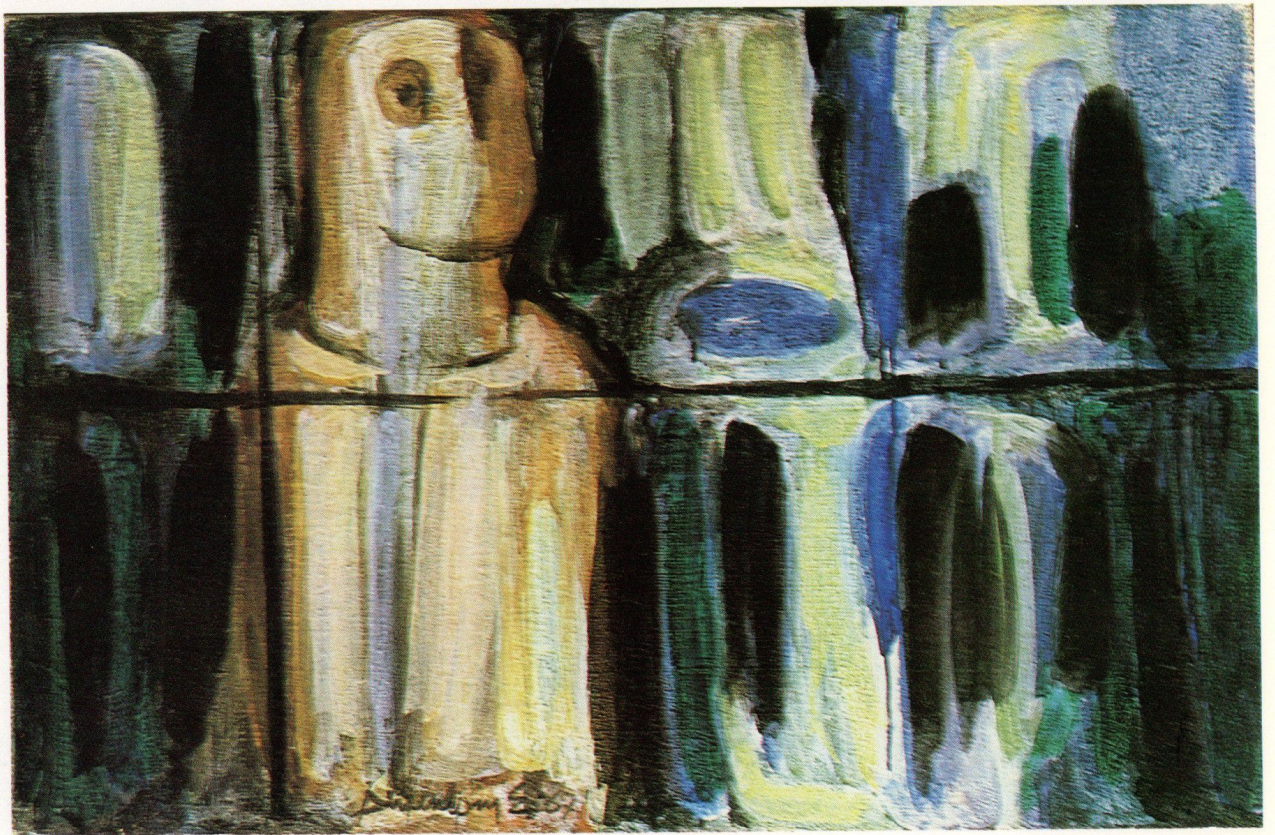
23. Ο Μινώταυρος - Le Minotaure

29. Καταπίεση - Oppression

24. Παράθυρο - Fenêtre

31. Όμηροι - Otages

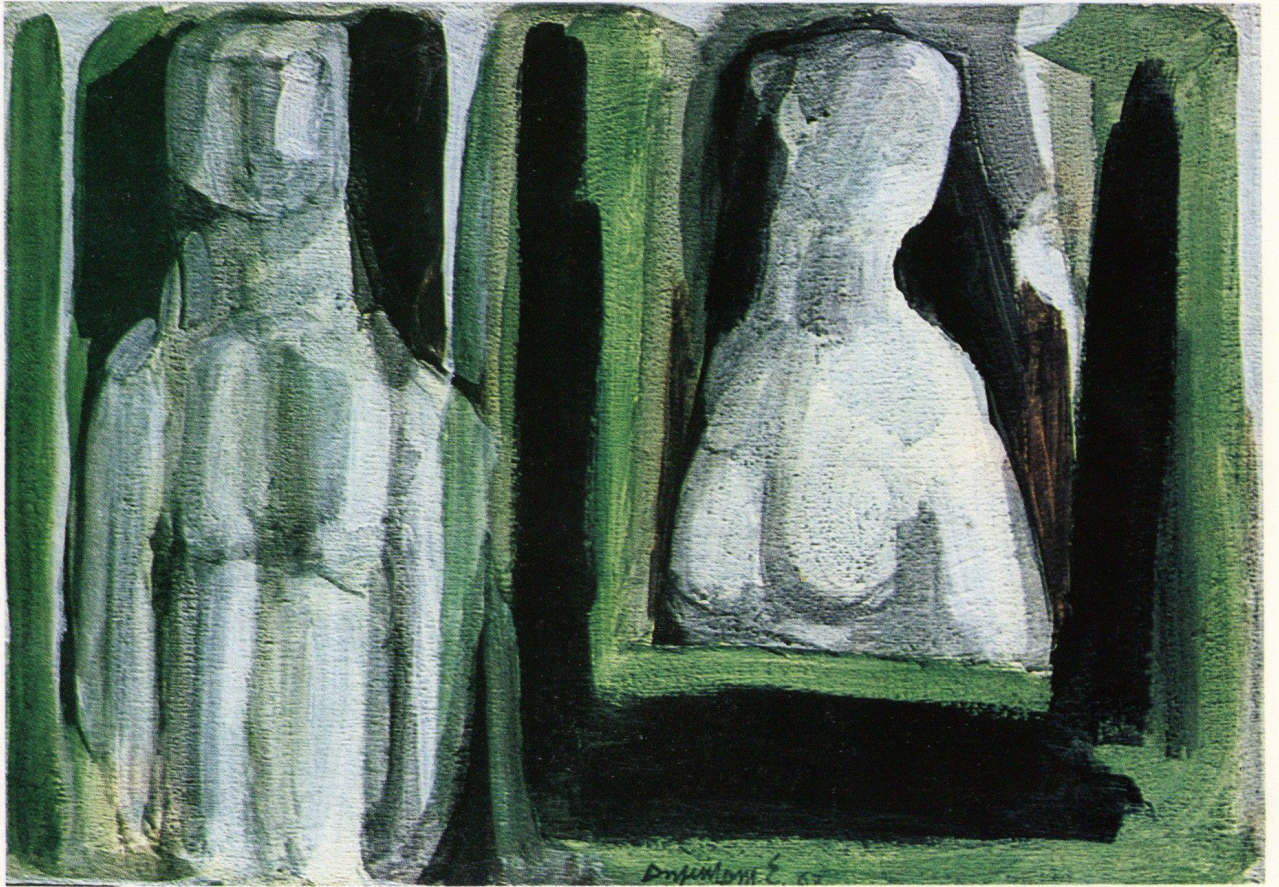
25. Μήνυμα - Message

30. Προμηθέας - Prométhée

26. Πόρτα και παράθυρο - Porte et fenetre

89. Μηχανικές σκάλες - Escalier mécanique

49. Πρωτομαγιά 1944 - 1er Mai 1944

36. Το λευκό φως - La lumière blanche

37. Πραξικόπημα - Coup d'état

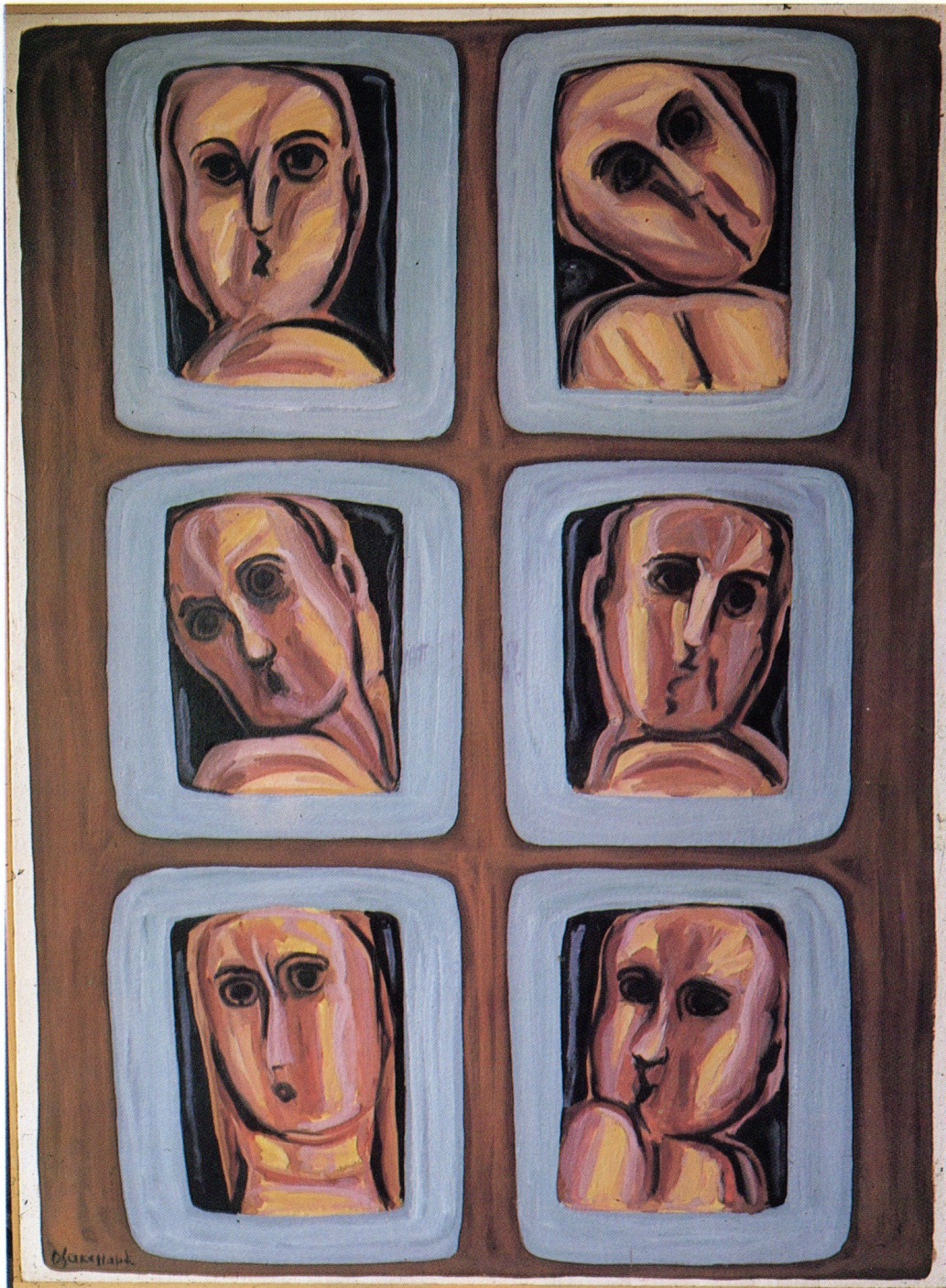
35. Τα κάγκελλα - Les barreaux

41. Το ξύλινο αλογάκι - Le petit cheval en bois

43. Τα μικρά παράθυρα - Les petites fenêtres

44. Δον Κιχώτης - Don Quichotte

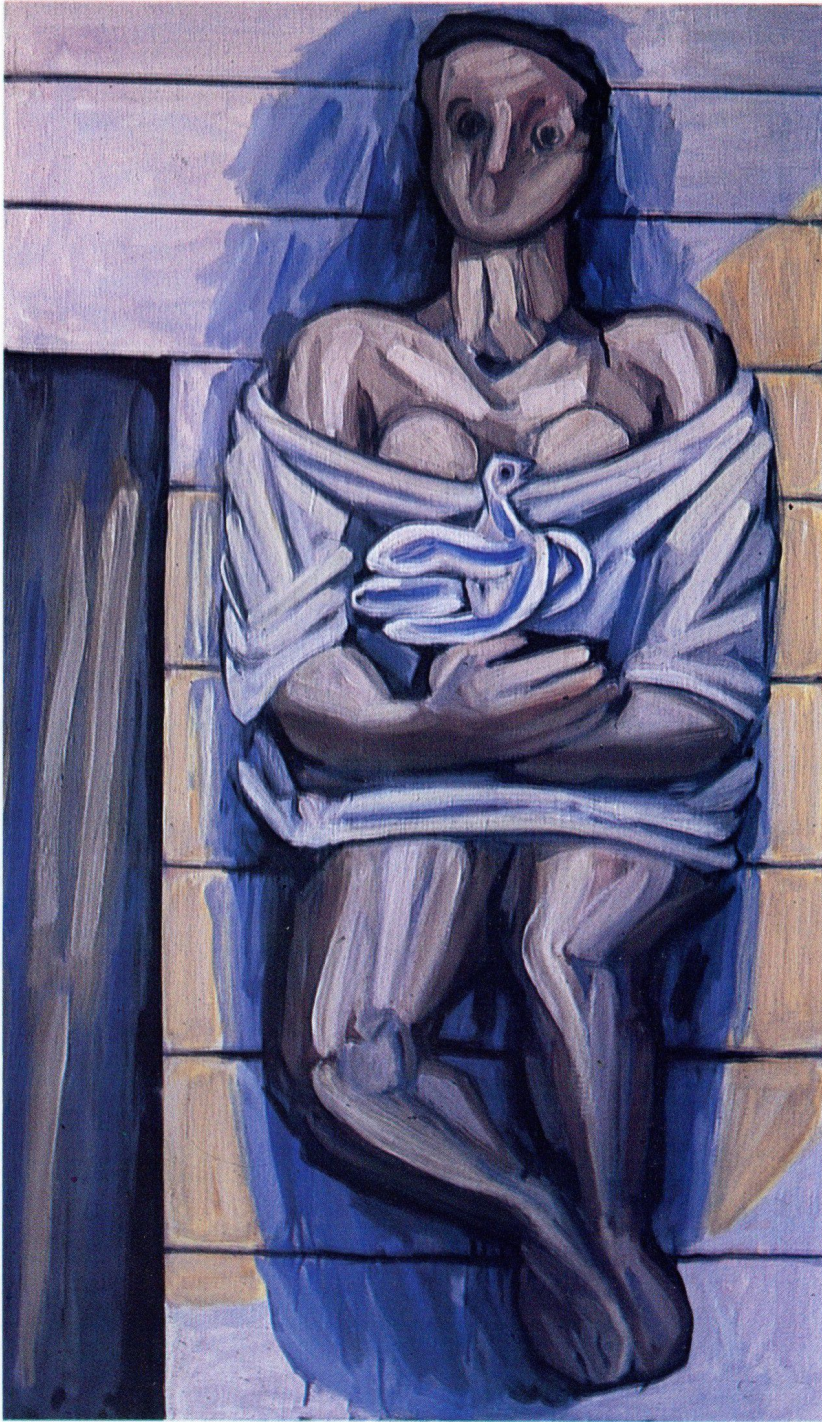
40. Μητέρα και παιδί - Mère et enfant

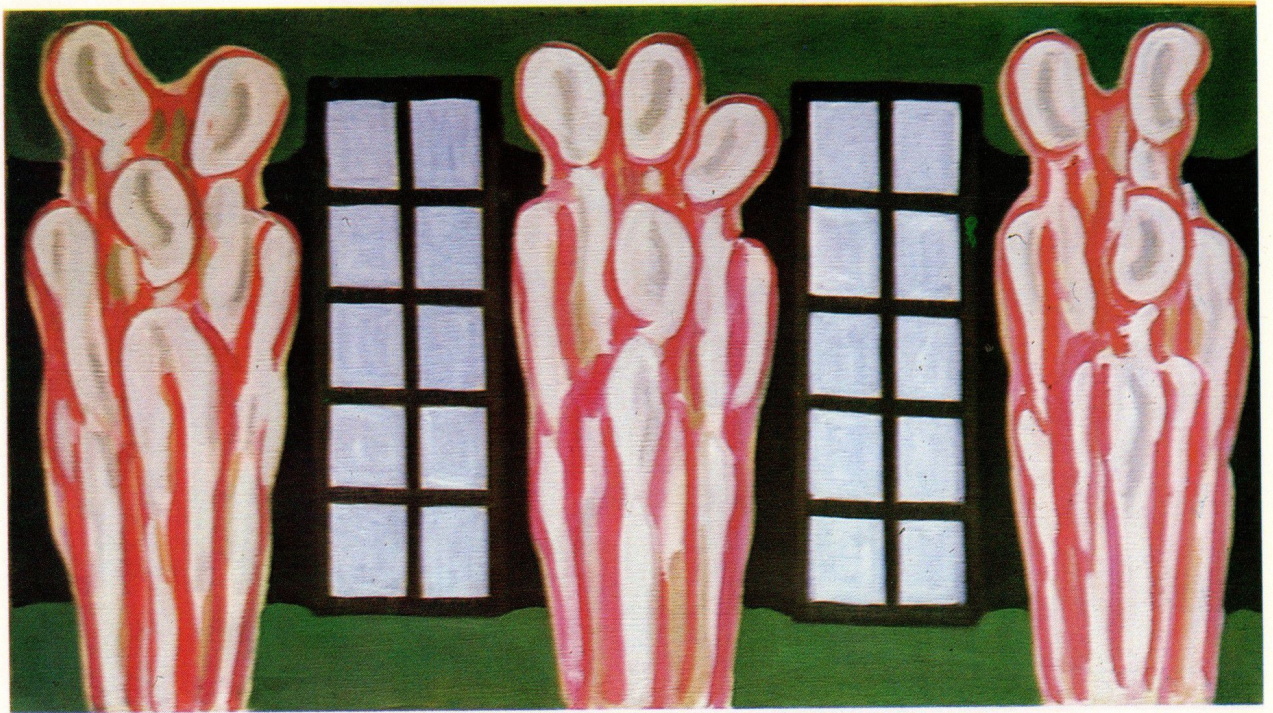
47. Τρίπτυχο - Triptyque

57. Το σύμβολο - Le symbole

46. Ο θάλαμος - La chambre commune

62. Το πραξικόπημα - Le coup d'état

51. Ο Ήλιος - Le Soleil

60. Οι κτίστες - Les maçons

56. Πρόσωπα με μπλέ - Personnages en bleu

61. Η μεγάλη τουαλέττα - La grande toilette

93. Παράθυρο - Fenêtre

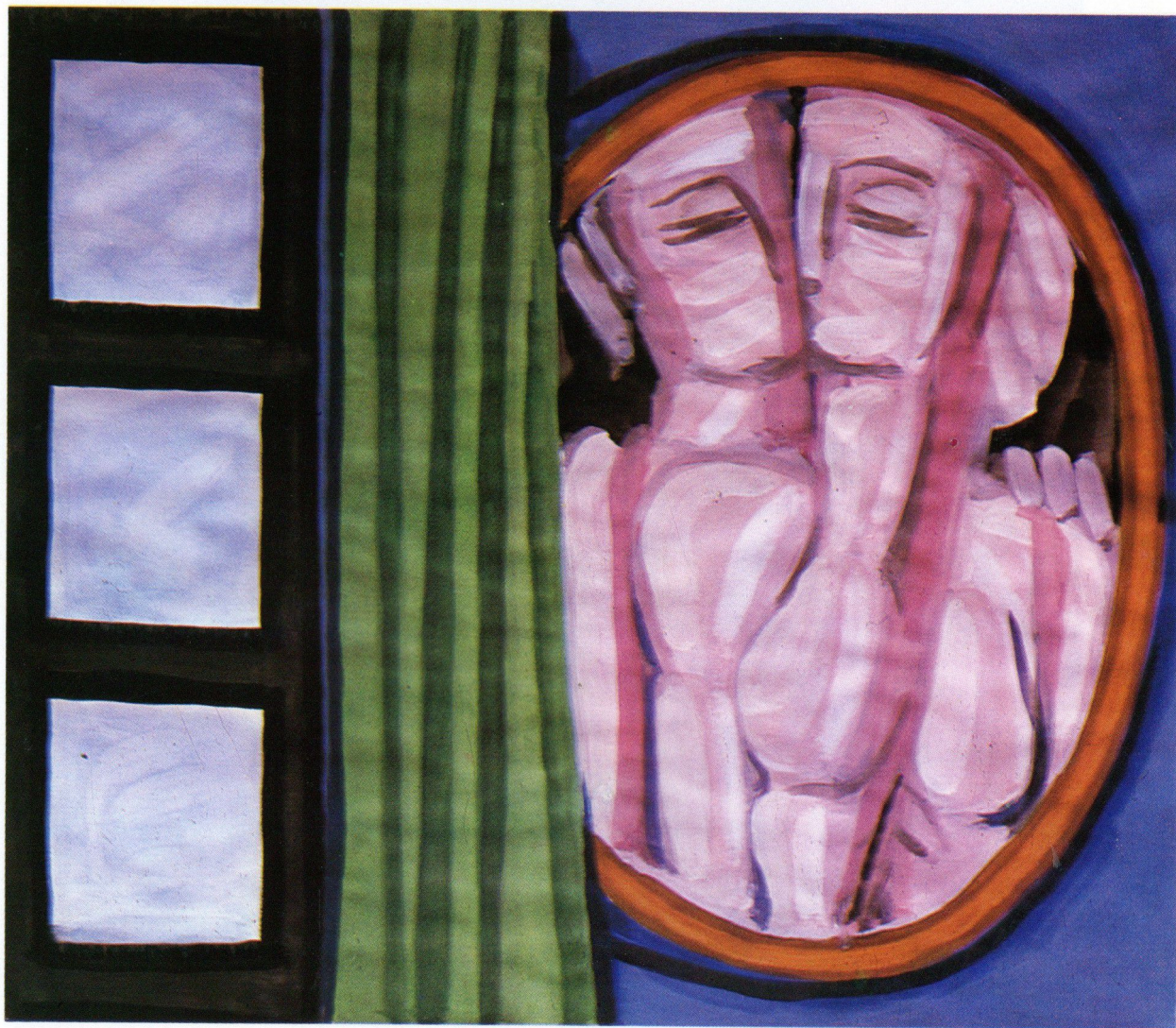
96. Υπουργείο - Ministère

88. Το σύννεφο - Le nuage

95. Ο καθρέπτης - Le miroir

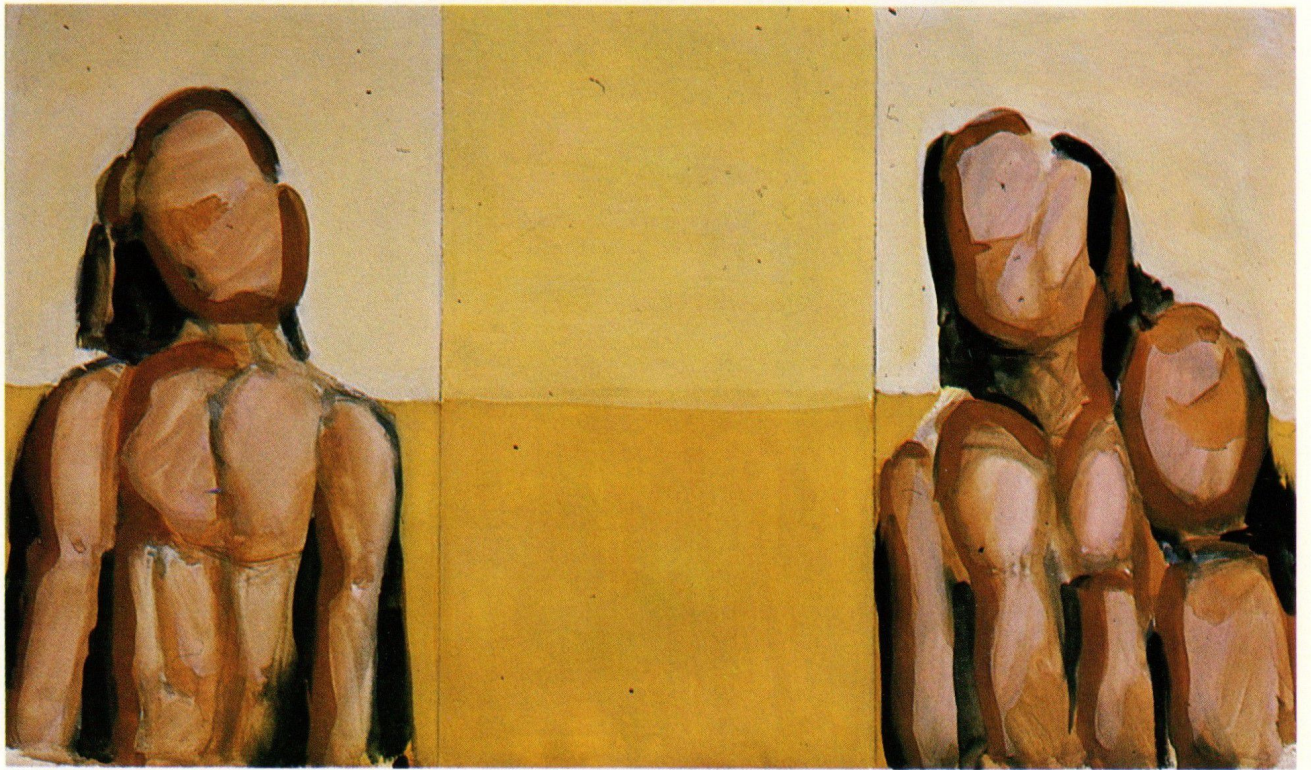
86. Στρογγυλή σύνθεση - Composition ronde

84. Αρχέγονο - Primitif

91. Τρίπτυχο - Triptyque

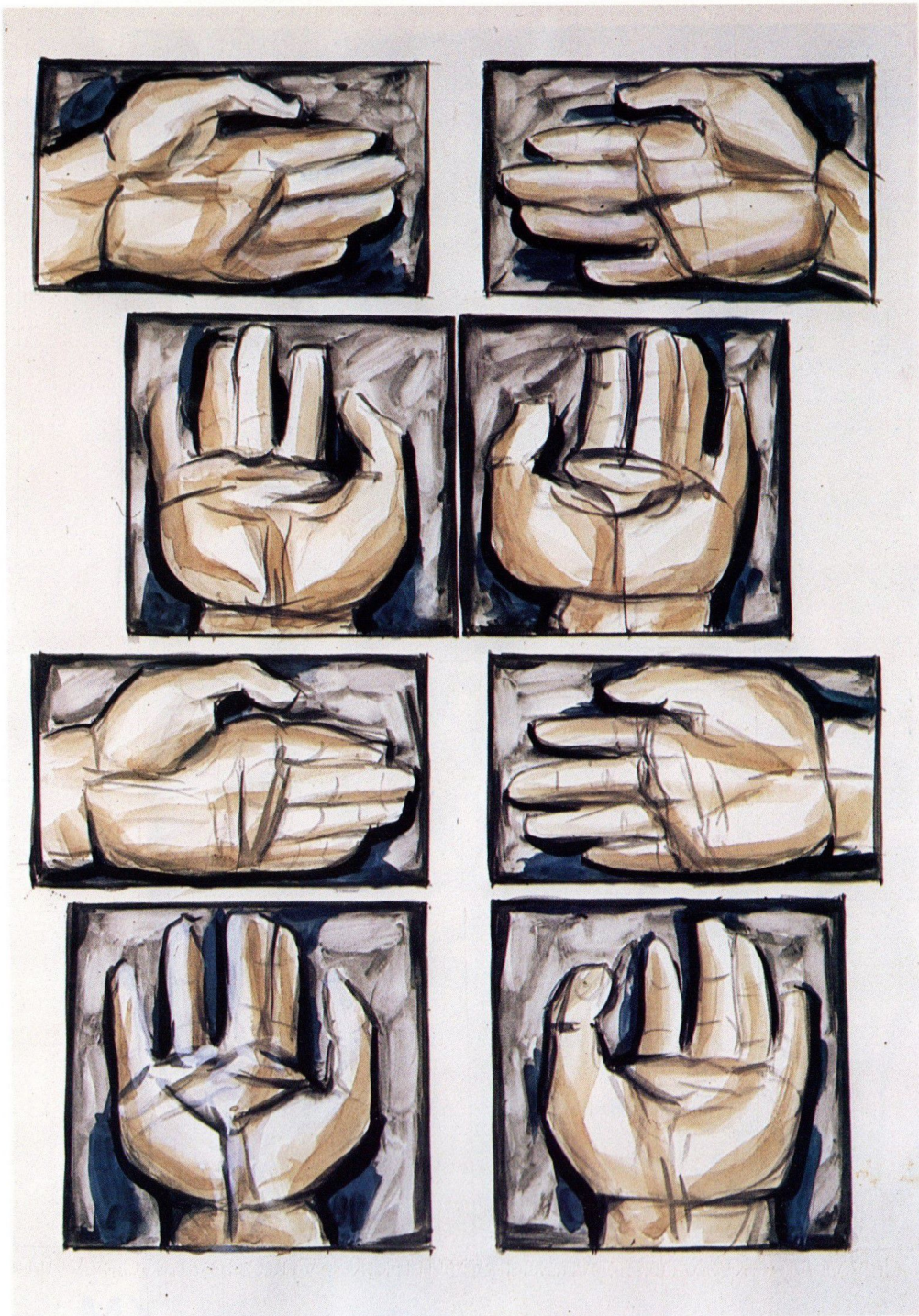
101. Τα δύο χέρια - Les deux mains

99. Χέρια - Mains

78. Αποκαθήλωση - Descente de la Croix

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ
MYTHOLOGIE DE NOTRE TEMPS

66. ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΝΕΜΕΑΣ

Ήταν ένα πελώριο θηρίο που το δέρμα του άντεχε στο σίδηρο, στο χαλκό και στην πέτρα.

Με τα ατσάλενια νύχια του κτυπούσε τους κατοίκους της Νεμέας και τους καταβρόχθιζε.

Για μερικούς το Λιοντάρι της Νεμέας γεννήθηκε από τον γίγαντα Τυφωέα, για άλλους από την Χίμαιρα και το σκύλο Όρδο. Λέγουν ακόμα ότι η Σελήνη έφριξε από τρόμο φέρνοντάς τον στον κόσμο και τον άφησε να πέσει πάνω στο βουνό, κοντά στη Νεμέα για να τιμωρήσει το λαό αυτής της επαρχίας, γιατί παρέληψε να την τιμήσει με μία θυσία.

LE LION DE NEMEE

C'était une bête gigantesque, avec un pelage à l'épreuve du fer, du bronze et de la pierre. Des ses griffes d'acier, il s'attaquait à tous les habitants des environs de Némée et n'en faisait qu'une bouchée. Pour certains, le lion de Némée était né de Typhon; pour d'autres, de la Chimère et du chien Orthros. On dit aussi que Séléne frissonna d'horreur en le mettant au monde et qu'elle le laissa choir sur le mont Tretos près de Némée pour punir le peuple de la région d'avoir omis de faire un sacrifice en sa faveur.

67. Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ

Αυτό το τρομερό τέρας κατοικούσε στα χωρίς βάθος έλη της Λέρνης και της λίμνης Αλκιονίας, που ήταν ο τάφος κάθε απείρσιςκεπτου ταξιδιώτη.

Η Λερναία Ύδρα είχε σώμα σκύλου, οκτώ ή εννέα κεφάλια φιδιού από τα οποία το ένα ήταν αθάνατο. Πίστευαν ότι είχε πενήντα ή εκατό κεφάλια. Άλλοι ισχυρίζονταν ότι τα κεφάλια ήταν χίλια! Το δηλητήριο που σκορπούσε και εκείνο που άφινε κατά το πέρασμά της ήταν τόσο μολυσματικό που η οσμή του μόνο αρκούσε γιά να προκαλέσει το θάνατο.

L'HYDRE DE LERNE

Cette horrible bête hantait les marais sans fond de la région de Lerne et du lac Alcyonien, lesquels étaient devenus les tombeaux de bien des voyageurs imprudents. L'Hydre de Lerne avait un corps de chien; huit ou neuf têtes de serpents selon certains - dont l'une était immortelle -, cinquante ou cent selon d'autres. Et l'on va même jusqu'à prétendre qu'elle était pourvue de mille têtes. . . Le poison qu'elles répandaient était si virulent que son odeur seule, ou celle que la bête laissait sur son passage, suffisait à donner la mort.

68. Η ΚΟΠΡΟΣ ΤΟΥ ΑΥΓΕΙΟΥ

Ο Αυγείας βασιλιάς της Ηλείας ήταν ο πιο πλούσιος άνθρωπος της γης σε ζώα. Από μία θεϊκή χάρη, αυτά τα ζώα, προστατευμένα από όλες τις αρρώστιες ήταν ασυναγώνιστα σε γονιμότητα. Η κοπριά των σταύλων είχε να καθαριστεί πολλά χρόνια. Η βρώμα άπλωνετο σε όλη την Πελοπόννησο, χωρίς να επηρεάζει μόνο τα ζώα.

Οι βοσκές της κοιλάδας ήταν σκεπασμένες με τέτοιο στρώμα από λάσπη και κοπριά που κανένας δεν μπορούσε πιά να καλλιεργήσει τη γη και να σπείρει το σιτάρι.

LES ECURIES D' AUGIAS

Augias, roi d' Elis, était l' homme le plus riche en bétail de la terre. Par une grâce divine, ses troupeaux, préservés de toute maladie, étaient en effet d' une fécondité sans pareil. Or, le fumier des Ecuries d' Augias n' avait pas été enlevé depuis grand nombre d' années. Et bien que sa puanteur n' affectait pas les bêtes elles-mêmes, elle se répandait dans tout le Péloponnèse. Les pâturages de la vallée étaient recouverts d' une telle couche de boue et de crottin qu' on ne pouvait guère plus les labourer pour y planter le grain.

69. ΣΤΥΜΦΑΛΙΔΕΣ ΟΡΝΙΘΕΣ

Αναρίθμητα πουλιά αφιερωμένα στον Άρη θεό του πολέμου, ήταν μαζεμένα γύρω από τη λίμνη της Στυμφαλίδας. Με χαλύβδινα νύχια, φτερά και ράμφος κατεβρόχθιζαν τους ανθρώπους.

Αυξάνονταν κοντά στο ποταμό που έχει το ίδιο όνομα. Κοπάδια από αυτά τα πουλιά κτυπούσαν τους ανθρώπους και κάθε ζωό ρίχνοντας απάνω τους χαλάζι από ατσάλενα φτερά. Η φαρμακερή τους κοπριά κατέστρεφε τα σπαρτά.

LES OISEAUX DU STYMPHALE

Des oiseaux innombrables, consacrés, à Ares, dieu de la guerre, s'étaient rassemblés autour du lac Stymphale. Bec, pattes, ailes de bronze, dévoreurs d'hommes, ils se reproduisaient auprès du fleuve du même nom. Et s'envolaient par bandes, de temps en temps, pour tuer hommes et animaux en déversant sur eux une grêle de plumes acérées. Leur fiente empoisonnée détruisait les récoltes. . .

70. ΤΑ ΜΗΛΑ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ

Μέσα στον κήπο των Εσπερίδων ήταν φυτευμένη μία μηλιά με χρυσά μήλα, δώρο της μητέρας Γης στην Ήρα. Για τη μηλιά αυτή η Ήρα ήταν τόσο ευτυχισμένη που αποφάσισε να την κλήσει μέσα στο θεϊκό κήπο. Αντελήφθει όμως, ότι οι Εσπερίδες κόρες του Άτλαντα στις οποίες εμπιστεύθηκε το φύλαγμα της μηλιάς, έκλεβαν τα πολύτιμα φρούτα. Έβαλε τότε φύλακα ένα τρομερό δράκοντα με εκατό κεφάλια και που μιλούσε άλλες τόσες γλώσσες. Αυτός ο άγρυπνος φύλακας τυλιχτηκε γύρω από τον κορμό του δένδρου και απαγόρευε σε όλους να πλησιάσουν.

LES POMMES DES HESPERIDES

Dans le jardin des Hespérides était planté le pommier aux fruits, d'or, cadeau de la Mère Terre à Héra, dont elle avait été si heureuse qu'elle décida de l'enfermer dans le jardin divin. Mais Héra s'aperçut un jour que les Hespérides, filles d'Atlas à qui était confiée la garde du pommier, lui dérobaient les fruits précieux. Elle fit alors à Ladon, le dragon aux cent têtes qui parlait autant de langages. Ce dragon vigilant s'enroula autour de l'arbre pour en interdire l'approche.

71. Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Εδώ πιά δεν πρόκειται για ένα μύθο, αλλά είναι η περιγραφή της επιδρομής του Ηρακλή στη γή της εποχής μας, πρωτοβουλία που υπήρξε μοιραία για την αρχαία παράδοση.

Η φρίκη του ήρωά μας ήταν τόσο μεγάλη μπροστά στα τρομερά τέρατα, στα άπληστα θηρία από τα οποία είναι γεμάτη η φτωχειαί μας γη, που προτίμησε την άδοξη φυγή.

LA FUITE D'HERACLES

Ce n'est plus ici d'un mythe qu'il s'agit, mais du récit véridique d'une incursion d'Heracles sur la terre d'aujourd'hui, initiative qui fut fatale à la légende antique. . .

L'effroi de notre héros fut si grand devant les monstres puissants, les bêtes insatiables qui peuplent notre pauvre terre qu'il préféra fuir sans gloire.

72. 73. Ο ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

Η Παισιφάη, γυναίκα του βασιλιά Μίνωα, ερωτεύθηκε ένα ωραίο λευκό ταύρο της Κρήτης.

Από αυτή την αφύσικη επιθυμία εγεννήθηκε ο Μινώταυρος.

Γιά να αποφύγει το σκάνδαλο και για να κρύψει τη ντροπή της Παισιφάης, ο Μίνωας ζήτησε από το Δαίδαλο να κτίσει στην Κνωσό μια κατοικία στην οποία να κλείσει το Μινώταυρο.

Έτσι κτίστηκε ο αδιέξοδος δαίδαλος, ο Λαβύρινθος.

Υστερα από ένα νικηφόρο πόλεμο εναντίον της Αθήνας, ο βασιλιάς Μίνωας απέτησε από τους κατοίκους της πόλης να παραδίδουν στην Κρήτη κάθε εννέα χρόνια, επτά νέους και επτά νέες.

Δεκατέσσερα αθώα θύματα που τα έκλειναν στο Λαβύρινθο για να καταβροχθιστούν από το Μινώταυρο.

LE MINOTAURE

Pasiphae, femme du roi Minos, devint amoureuse d'un beau taureau blanc de Crète. De ce désir hors nature naquit le Minotaure. Pour éviter le scandale et pour cacher la honte de Pasiphae, Minos demanda à Dédale de construire à Cnossos une demeure où enfermer le monstre. C'est pourquoi fut bâti l'inextricable dédale appelé Labyrinthe.

A l'issue d'une guerre victorieuse contre Athènes, le roi Minos exigea des habitants de la cité que soient livrés en Crète, tous les neuf ans, sept jeunes gens et sept jeunes filles.

Quatorze innocentes victimes qui étaient enfermées dans le labyrinthe, pour y être dévorées par le Minotaure. . .

74. ΘΗΣΕΑΣ ΚΑΙ ΑΡΙΑΔΝΗ

Ο Θησέας, γιός του βασιλιά της Αθήνας Αιγέα, υπέφερε τόσο πολύ, από τον πόνο των γονιών που τα παιδιά τους έπρεπε να σταλούν στην Κρήτη για βορά στο Μινώταυρο, ώστε προσεφέρθη να πάει και αυτός σαν θύμα, με την ελπίδα να σκοτώσει το τέρας και να ελευθερώσει την πατρίδα του από αυτό το βαρύ φόρο.

Η Αριάδνη κόρη του Μίνωα ερωτεύθηκε τον ωραίο Θησέα. Θα σε βοηθήσω να σκοτώσεις το μισαδέλφι μου το Μινώταυρο, του υπεσχέθει, με αλλαγή την αγάπη σου. Αυτή οργάνωσε τα πάντα, του προμήθευσε το κουβάρι και του όπλισε το χέρι. Όταν ο Θησέας βγήκε καταματωμένος από το Λαβύρινθο, η Αριάδνη τον αγκάλιασε, τον φίλησε με πάθος και οδήγησε την ομάδα των Αθηναίων μέχρι το λιμάνι.

Η Αριάδνη σύμβολο της αγάπης και της ελευθερίας, προδόθηκε τελικά παρά την αποφασιστική της βοήθεια ενάντια στη βαναυση δύναμη και την αδικία.

THESEE ET ARIANE

Thésée, fils du roi d'Athènes Egée, compatit si profondément à la douleur des parents dont les enfants devaient être envoyés en Crète pour servir de proie au Minotaure, qu'il s'offrit volontairement comme l'une des victimes dans l'espoir de tuer le monstre et de libérer son pays de ce lourd tribut.

Ariane, fille du roi Minos, devint amoureuse du beau Thésée. "Je t'aiderai à tuer mon demi-frère, le Minotaure, lui promit - elle, en échange de ton amour". Elle organisa tout, lui procura la pelote de fil et lui arma la main. Lorsque Thésée sortit du labyrinthe couvert de sang, Ariane le prit dans ses bras, l'embrassa passionnément, puis conduisit le groupe des Athéniens jusqu'au port. Ariane, symbole de l'amour et de la liberté, malgré son aide décevante pour la victoire contre la force brutale, fut trahie.

75. Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Είναι το πιο ευγενικό και το πιο συμπαθητικό πρόσωπο της Ελληνικής Μυθολογίας. Τον θεωρούσαν σαν δημιουργό του ανθρώπινου γένους, που το προστάτευε πάντα.

Η Αθηνά στη γέννηση της οποίας παρευρίσκειτο, όταν αυτή βγήκε από το κεφάλι του Δία, τον δίδαξε την αρχιτεκτονική, την αστρονομία, τα μαθηματικά, τη ναυσιπλοία, την ιατρική, τη μεταλλουργία και όλες τις άλλες χρήσιμες τέχνες, που ο Προμηθέας τις μετέδωσε στους ανθρώπους.

Βλέποντας με ζήλια ο Δίας, ότι η αξιοσύνη και η δύναμη των ανθρώπων μεγάλων συνεχώς, αποφάσισε να εξολοθρευτεί το ανθρώπινο γένος, που σώθηκε μόνο με την επέμβαση του Προμηθέα.

Όταν ο βασιλιάς του Ολύμπου στέρησε τους ανθρώπους από τη φωτιά ο Προμηθέας, με τη βοήθεια της Αθηνάς, την έκλεψε από το ιερό βουνό για να την ξαναδώσει στους ανθρώπους.

Η εκδίκηση του Δία υπήρξε τρομερή. Διάταξε να δέσουν τον Προμηθέα, γυμνό πάνω στο βουνό του Καυκάσου όπου ένας αχόρταγος γύπας του κατέτρωγε το σικώτι που ξαναγίγνετο συνέχεια.

PROMETHEE

C'est le personnage le plus noble et le plus sympathique de la mythologie grecque. Considéré comme le créateur de la race humaine, il l'a toujours protégée. Athéna, à la naissance de laquelle il avait assisté lorsqu'elle sortit de la tête de Zeus, lui enseigna l'architecture, l'astronomie, les mathématiques, la navigation, la médecine, la métallurgie et tous les autres arts utiles qu'il a communiqué aux hommes.

Jaloux de constater que les talents et les pouvoirs de l'homme s'étendaient sans cesse, Zeus avait décidé d'exterminer la race humaine: il ne l'épargna que sur l'intervention expresse de Prométhée.

Lorsque le maître de l'Olympe priva de feu les hommes, Prométhée avec l'aide d'Athéna vola la flamme de la montagne sacrée pour la rendre à l'humanité. La vengeance de Zeus fut terrible. Il donna l'ordre que Prométhée soit enchaîné, nu à une colonne, sur les monts du Caucase et qu'un vautour vorace lui dévore le foie sans cesse renaissant.

4

The following information is for your information only. It is not intended to be used as a substitute for professional advice. The information is provided for your information only and is not intended to be used as a substitute for professional advice. The information is provided for your information only and is not intended to be used as a substitute for professional advice.

ΓΙΑΤΙ Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

Τον πόλεμο τη μόλυνση και τη καταναλωτική κοινωνία με τις κακές της συνέπειες, είχα τη πρόθεση να καταγγείλω με τους δέκα πίνακες αυτής της σειράς.

Στήριγμά μου σ' αυτή τη προσπάθεια υπήρξε η αρχαία μας Μυθολογία. Ξαναδιαβάζοντας αυτά τα υπέροχα παραμύθια, βρήκα πώς έχουν καταπληκτική προσαρμογή στην εποχή μας. Αρχίζοντας από τα κατωρθώματα του Ηρακλή, το Λιοντάρι της Νεμέας, η Λερναία Ύδρα, οι Στυμφαλίδες όρνιθες, η κόπρος του Αυγείου, τα μήλα των Εσπερίδων μας φέρνουν στο νού το διάφορα δεινά, δημιουργήματα του πολιτισμού μας, που πάνε να γίνουν μοιραία για κάθε τι ζωντανό πάνω στο πλανήτη μας. Ονομα θηρίου δίδουν συχνά στα τάνκς, τη τρομερή μηχανή που είναι κατασκευασμένη με τέτοιο τρόπο που να σπείρει τη καταστροφή και το θάνατο με τη μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα.

Τα πουλιά της Στυμφαλίδας, που ήταν αφιερωμένα στον Άρη θεό του πολέμου, άφηναν δηλητηριασμένη κοπριά και βομβάρδιζαν τους ανθρώπους με τα ατσάλινα τους φτερά.

Η μολυσμένη αναπνοή της Λερναίας Ύδρας με τα πολλά κεφάλια, έκαιγε τα πάντα στο πέρασμά της.

Η κοπριά από τα ζωντανά του Αυγείου κατέστρεφε τις βοσκές και τις καλλιέργειες. Στη θέση τους έχουμε σήμερα τις διάφορες μηχανές και πρώτα απ' όλα το αυτοκίνητο που θυσιάζει

τον άνθρωπο για χάρη της ταχύτητας. Τα προβλήματα που δημιουργεί φθάνουν μέχρι τα άχρηστα κουφάρια τους, που μολύνουν το περιβάλλον και που με τόσο δέος παρατηρεί ο ήρωάς μας στο σχετικό πίνακα.

Ιδιοκτησία της Ήρας ήταν τα χρυσά μήλα που προκαλούσαν την επιθυμία των Εσπερίδων και που τα φύλαγε τρομερός δράκοντας.

Στο νού μας έρχονται τα αγαθά που παράγουν οι εξελιγμένες κοινωνίες, για την διατήρηση και τον πολλαπλασιασμό τους αυτές οι κοινωνίες δεν διστάζουν να φθάνουν μέχρι τον πόλεμο και να μεγαλώνουν την πείνα και την δυστυχία.

Ο μύθος του Προμηθέα δοξάζει αυτόν που είχε το θάρρος να αντισταθεί σε κάθε αδικία και να έρθει σε σύγκρουση με τη τρομερή δύναμη που την επιβάλλει.

Πώς να μη δούμε στο τέρας που λεγόταν Μινώταυρος και τρεφόνταν με νέους το πρόσωπο του σύγχρονου Ιμπεριαλισμού.

Ο τελευταίος πίνακας αυτής της σειράς είναι η νίκη της αγάπης. Εδώ η Αριάνδη και ο Θησέας μας οδηγούν μέσα από τον λαβύρινθο της ζωής προς την ελπίδα για ένα κόσμο πιο δίκαιο.

Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

POURQUOI LA MYTHOLOGIE DE NOTRE TEMPS

Je voulais, dans une série de toiles, stigmatiser la guerre, la pollution, la société de consommation et ses conséquences. La mythologie m'a servi d'appui. En relisant ces fabuleux récits, j'ai été frappé par leur singulière adaptation à notre temps. A commencer par les travaux d'Hercule: le lion de Némée, l'hydre de Lerne, les oiseaux du lac stymphale, les éxuries d'Augias, les pommes du jardin des Hespérides, nous font irrésistiblement venir à l'esprit toutes ces tares de la civilisation dont l'effet s'avère fatal pour la vie sur notre planète.

On a souvent donné des noms de bêtes féroces aux tanks, ces puissantes machines conçues pour semer et répandre la mort, avec le maximum d'efficacité.

La fiente empoisonnée des oiseaux du Stymphale, ces oiseaux consacrés à Arès, dieu de la guerre, détruisait les récoltes et leur plumage acéré était déversé sur les hommes.

L'haleine fétide de l'hydre de Lerne, l'hydre aux mille têtes, brûlait tout sur son passage.

Le fumier des troupeaux d'Augias souillait les pâturages et les labours. Les machines aujourd'hui sèment aussi la pollution et la mort et, en tout premier lieu, l'automobile qui sacrifie l'homme

sur l'autel de la vitesse. Ce sont ses carcasses devenues inutiles qui souillent nos paysages et que regarde avec effroi notre héros sur le tableau qui se réfère au mythe d'Augias.

Propriété privée de la déesse Hera, les pommes d'or incitaient la convoitise des Hespérides; et leur garde fut confiée au dragon Ladon. Ces fruits, ce sont les biens de consommation de nos sociétés avancées qui, pour les conserver et les multiplier, n'hésitent ni à se lancer dans toutes les guerres, ni à aggraver la faim et la pauvreté dans le monde.

Quant au mythe de Prométhée, il glorifie l'homme qui eut le courage, pour s'opposer à l'injustice, d'entrer en lutte contre les forces aveugles qui l'imposent. Et comment ne pas voir dans le Minotaure, à l'appétit duquel l'on sacrifiait la jeunesse, le visage de l'impérialisme...

Le dernier tableau de cette série est la victoire de l'amour. Ici l'Ariane et Thésée nous guident à travers le Labyrinthe de la vie vers l'espoir d'un monde plus juste.

D. SAKELLARIDIS

CLAUDE DADE - BRENJOT Διευθυντής του M.J.C. Theatre
de Colombes γιά την "Μυθολογία του καιρού μας".

Αυτό που εντυπωσιάζει στο έργο του Δημήτρη Σακελλαρίδη είναι το μνημιακό του ύφος. Οι πινελιές του είναι φαρδιές και τραχιές, αλλά με γυρίσματα σε διαφάνεια μεγάλης ευαισθησίας. Στη τελευταία της περίοδο η ζωγραφική του πέρνει μιά καινούργια εκφραστική δύναμη με την ευρήτητα που δίνει στο στυλιζάρισμα των σχημάτων.

Ο τρόπος με τον οποίο ζωγραφίζει είναι άμεσος και σαν αυθόρμητος τέλεια προσωπικός.

Η στέρεη οικοδόμηση επιβάλλει ένα δυναμικό όραμα πλούσιο σε ευαίσθητη πείρα με άμεση πλαστικότητα.

Για το Δημήτρη Σακελλαρίδη το έργο τέχνης είναι ζωντανό. Οι άνδρες και οι γυναίκες που ζωγραφίζει με δύναμη και πειστικότητα φωνάζουν την ανθρώπινη κατάστασή τους, πίσω από τα πρόσωπά τους πίσω από τα παράθυρά τους, πίσω από τα κάγκελά τους.

Για τον Δημήτρη Σακελλαρίδη η ιδιότητα στην έκφραση ανοίκει τόσο στην πλαστική φόρμα, όσο στο λόγο στην κίνηση και τη μουσική. Με την έκθεσή του "Μυθολογία του καιρού μας" ο ζωγράφος διάλεξε να πει, αυτό που θέλησε να πει. Είναι με ένα τέλεια συναφή τρόπο που ο ζωγράφος πέτυχε στη τελευταία του δουλειά να ενώσει το μύθο με τη πραγματικότητα.

Εάν μας θυμίζει ότι η Ελληνική Μυθολογία, από εδώ και είκοσι αιώνες, εξηγεί τα πιο εκπληκτικά φαινόμενα με την επέμβαση των θεών και των ημιθέων, για τον ζωγράφο αυτοί οι θεοί μοιάζουν πολύ στους ανθρώπους, ειδικά όταν ανακατεύονται με τις γήινες υποθέσεις του σύγχρονου καιρού μας.

CLAUDE DADE - BRENJOT Directeur de M.J.C. Theatre
de Colombes pour le "Mythologie de notre temps"

Ce qui frappe dans l'œuvre de Dimitri Sakellaridis est sa monumentalité. Ses touches de peinture sont larges, rudes, mais avec des retours en transparence d'une grande sensibilité. Dans la dernière période, sa peinture prend une force expressive nouvelle par l'ampleur donnée à la sylisation des formes. Sa façon de peindre a une manière immédiate et comme spontanée, toute personnelle. La construction solide impose une vision dynamique, riche d'expérience sensible avec des signes plastiques directs. Pour Dimitri Sakellaridis l'œuvre d'Art est vivante.

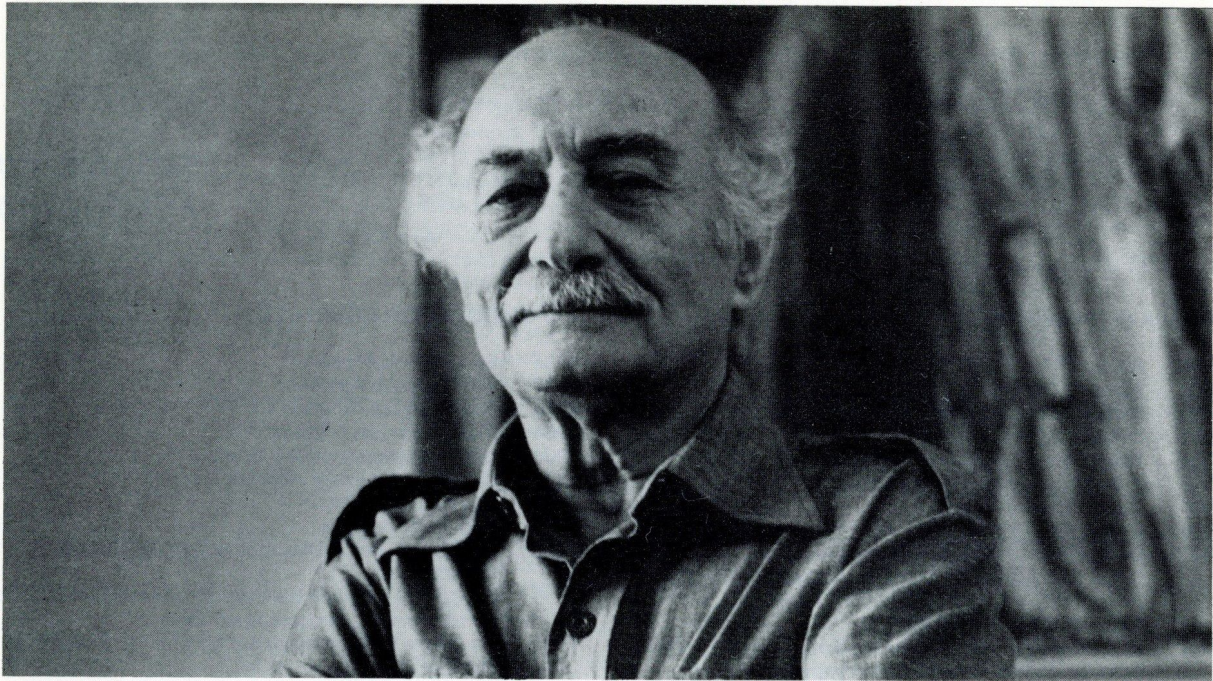
Les hommes et les femmes qu'il peint avec force et conviction crient leur condition humaine derrière leur visage, derrière leur fenêtre, derrière leurs barreaux.

Pour Dimitri Sakellaridis la faculté de s'exprimer appartient aussi bien à la forme plastique qu'aux langages verbaux, ou gestuels, ou musicaux.

Par son exposition Mythologie de notre temps le peintre a choisi de dire ce qu'il veut dire.

C'est d'une parfaite cohérence de langage que le peintre réussit avec ses peintures récentes "Mythologie de notre temps" à unifier les mythes et la réalité. S'il nous rappelle que la Mythologie Grecque, depuis près de vingt cinq siècles, explique les phénomènes les plus surprenants par l'intervention des dieux, des demi-dieux et des héros, pour le peintre, ces dieux ressemblent beaucoup aux hommes, surtout lorsqu'ils se mêlent aux affaires terrestres de notre monde contemporain.

Ο Δημήτρης Σακελλαρίδης γεννήθηκε στη Νίσυρο, ένα μικρό νησί στο Αιγαίο Πέλαγο, το 1912.
Στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών μπήκε το 1934 και απεφοίτησε το 1939.
Τα δέκα χρόνια μετά τη σπουδή πέρασαν στη κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο,
χαμένα για την ζωγραφική. Το 1950 βρέθηκε στο Παρίσι
εκεί εργάζεται στο atelier χαρακτηριστικής της Ecole Supérieure des Beaux Arts.
Μετά δύο χρόνια παραμονή στο Παρίσι ξαναγύρισε στην Αθήνα, όπου τη πρώτη χρονιά 1953
ασχολήθηκε με τη χαρακτηριστική για να την αφήσει τελικά ξαναγυρίζοντας στη ζωγραφική.
Στα χρόνια που ακολούθησαν μέχρι τη δικτατορία οργάνωσε οκτώ ατομικές εκθέσεις
από τις οποίες δύο στο εξωτερικό, στο Μιλάνο και στη Βέρνη
και πήρε μέρος σε Πανελλήνιες και άλλες ομαδικές εκθέσεις.
Το 1967 φεύγοντας τη δικτατορία, ξαναβρέθηκε στο Παρίσι όπου αυτή τη φορά,
μέχρι την πτώση της δικτατορίας, οι ατομικές του εκθέσεις οργανώνονται με άλλες εκδηλώσεις
για την Δημοκρατία στην Ελλάδα.

Dimitris Sakellaridis est né à Nissiros, dans une petite île de la Mer Egée, en 1912.
Entré à l'Ecole des Beaux Arts d'Athènes, en 1934, il en sort en 1939.
Les dix années qui suivent sont pour lui, comme pour tous les Grecs, celles de l'occupation
et de la guerre civile; elles sont perdues pour la peinture.
En 1950, on retrouve Dimitri Sakellaridis à Paris, où il travaille à l'atelier de gravure
de l'Ecole Supérieure des Beaux Arts. Le séjour dure deux ans, puis le peintre retourne à Athènes où,
durant l'année 1953, il s'intéresse toujours à la gravure qu'il abandonne
bientôt définitivement pour retourner à la peinture.
Au cours de cette période et jusqu'au coup d'état des colonels, en avril 1967,
il monte huit expositions personnelles, dont deux à l'étranger - à Milan et à Berne -
tout en participant aux expositions pangéliennes comme à d'autres présentations collectives.
Fuyant la dictature, en 1967, il se retrouve à Paris où il poursuit son oeuvre
et organise des expositions personnelles dans le cadre, cette fois, de différentes manifestations
qui ont lieu dans la capitale et en France pour le soutien de la démocratie en Grèce.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ • EXPOSITIONS

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

- 1954 - Αίθουσα Παρνασσού, Αθήνα
 1956 - Αίθουσα Παρνασσού, Αθήνα
 1960 - Galerie Zygos, Αθήνα
 1964 - Ροδιακή Λέσχη, Ρόδος
 1964 - Galerie Montenapoleone, Μιλάνο
 1965 - Αίθουσα Αρχιτεκτονικής, Αθήνα
 1966 - Galerie Lavella, Βέρνη
 1966 - Galerie 42, Αθήνα
 1968 - Galerie M.J.C. Théâtre de Colombes,
 (Σπίτι πολιτισμού των νέων και θέατρο στο Colombes)
 Έκθεση οργανωμένη με θεατρική παράσταση για την
 Δημοκρατία στην Ελλάδα.
 1969 - Στο μορφωτικό κέντρο Maxime Gorki, του Δήμου Petit
 Quevilly - Rouen - Γαλλία. Έκθεση οργανωμένη με
 άλλες εκδηλώσεις με θέμα "Η Ελλάδα σήμερα".
 1970 - Στη Δημοτική Βιβλιοθήκη του Fontainebleau με τίτλο
 "Ρωμιούσση"
 1971 - Στο Centre socio - Educatif του Massy μαζί με άλλες
 εκδηλώσεις για την Δημοκρατία στην Ελλάδα.
 1972 - Galerie Αργώ, Κύπρος
 1976 - Galerie M.J.C. Théâtre de Dolombes.
 1981 - Galerie M.J.C. Théâtre de Colombes.
 Έκθεση με τίτλο "Μυθολογία του καιρού μας".

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

- 1945 - Γαλλικό Ινστιτούτο, Αθήνα
 1949 - Αίθουσα Παρνασσού, Αθήνα
 1957 - 5η Πανελλήνια Έκθεση, Αθήνα
 1958 - Γκαλερί Τέχνης, Αθήνα
 1958 - Έκθεση της Ελληνικής Χαρακτικής στο Σαντιάγο
 της Χιλής
 1960 - 6η Πανελλήνια Έκθεση, Αθήνα
 1962 - Έκθεση με τίτλο, "Ειρήνη και Ζωή", Γκαλερί Ζυγός
 1963 - Έκθεση με τίτλο "Το παιδί στον Ελληνο - Σοβιετικό
 Σύνδεσμο, Αθήνα
 1963 - Έκθεση Ελληνικής Ζωγραφικής στη Μόσχα
 1967 - 7η Πανελλήνια Έκθεση, Αθήνα
 1968 - Τέσσερις αλλοδαποί ζωγράφοι στο Δημοτικό Μέγαρο
 του Montreuil - Παρίσι
 1971 - Στο Salon d'Aquitaine, Γαλλία
 1974 - Διεθνής Έκθεση με τίτλο "Que bien resiste" στο Lecco,
 Ιταλία
 1975 - 11η Πανελλήνια Έκθεση, Αθήνα.

EXPOSITIONS PERSONNELLES

- 1954 - Salle Parnasse Athènes
 1956 - Salle Parnasse Athènes
 1960 - Galerie Zygos Athènes
 1964 - Club de Rhodes - Rhodes
 1964 - Galerie Montenapoleone Milan
 1965 - Salle d'Architecture Athènes
 1966 - Galerie Lavella Berne
 1966 - Galerie 42 Athènes
 1968 - A la Maison des Jeunes et de la Culture/Théâtre
 de Colombes
 Exposition accompagnant une représentation théâtrale
 sur le thème La démocratie en Grèce
 1969 - Au Centre culturel municipal Maxime Gorki de Petit-
 Quevilly (Rouen)
 Exposition dans le cadre de manifestations sur le thème
 "La Grèce d'aujourd'hui"
 1970 - A la Bibliothèque municipale de Fontainebleau
 Exposition sous le titre "Grécité"
 1971 - Au Centre socio-éducatif de Massy
 dans le cadre de manifestations pour la Démocratie
 en Grèce
 1972 - Galerie Argo Chypre
 1976 - Galerie M.J.C. Théâtre de Colombes
 1981 - Galerie M.J.C. Théâtre de Colombes
 Exposition sous le Titre "Mythologie de notre temps"

EXPOSITIONS COLLECTIVES

- 1945 - Institut Français d'Athènes
 1949 - Salle Parnasse Athènes
 1957 - 5ème Exposition Panhellenique Athènes
 1958 - Galerie d'Arts Athènes
 1958 - Exposition de la Gravure Grecque Santiago du Chili
 1960 - 6ème Exposition Panhellenique Athènes
 1962 - Exposition "Paix et Vie" Galerie Zygos
 1963 - Exposition "L'Enfant" Ligue Gréco - Soviétique
 1963 - Exposition de la Peinture Grecque à Moscou
 1967 - 7ème Exposition Panhellenique Athènes
 1968 - Quatre Peintres étrangers à la Mairie de Montreuil
 1971 - Salon d'Aquitaine
 1974 - Exposition Internationale "Que bien résiste" Lecco
 Italie
 1975 - 11ème Exposition Panhellenique

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ CATALOGUE

ΧΑΡΑΚΤΙΚΑ

1. Γυμνό, 1950
Eau forte (0,14X0,17 μ.)
2. Ατελιέ, 1951
Eau forte (0,32X0,28 μ.)
- 3,4,5. Βουκολικά, 1952
Burin (0,16X0,195 μ.)
6. Ο Παράδεισος, 1952
Burin (0,33X0,40 μ.)

ΣΧΕΔΙΑ

- 7,8. Το παιδί με τα λουλούδια, 1964
(0,50X0,70 μ.)
9. Η έρημος, 1980
(0,52X0,70 μ.)
10. Εγωκεντρικό, 1980
(0,36X0,51 μ.)
11. Η οριζόντια γραμμή, 1980
(0,36X0,51 μ.)

ΜΕΤΑΞΟΥΤΥΠΙΕΣ

- 12,17. Ο κύκλος της Αντίστασης

ΑΚΡΥΛΙΚΑ

18. Δύσκολες συνθήκες, 1962
(0,73X0,60 μ.)
19. Αγροτικό, 1963
(0,80X0,60 μ.)
20. Η Γη, 1964
(0,55X0,46 μ.)
21. Βυζαντινό, 1964
(0,92X0,73 μ.)
Συλλογή Κ. Σακελλαριδη
22. Η κούνια, 1965
(0,61X0,46 μ.)
23. Ο Μινώταυρος, 1967
(0,55X0,46 μ.)
Συλλογή Μ. Ερτέλ
24. Παράθυρο, 1967
(0,80X0,54 μ.)
25. Μήνυμα, 1967
(0,80X0,60 μ.)
26. Πόρτα και παράθυρο, 1967
(0,92X0,65 μ.)
27. Δόγμα, 1968
(0,80X0,60 μ.)
28. Ανθρώπινη ιστορία, 1968
(0,80X0,65 μ.)
29. Καταπίεση, 1968
(1,15X1,00 μ.)
30. Προμήθεας, 1968
(0,92X0,73 μ.)
31. Όμηροι, 1968
(0,92X0,73 μ.)

ΛΑΔΙΑ

32. Ο γκρεμισμένος τοίχος, 1967
(1,30X0,97 μ.)
Συλλογή Π. Σακελλαριδη
33. Το καλοκαίρι, 1969
(0,73X0,60 μ.)
34. Γυναίκες του χωριού, 1969
(0,73X0,54 μ.)
35. Τα κάγκελλα, 1969
(0,73X0,60 μ.)
36. Το λευκό φως, 1969
(0,73X0,60 μ.)
37. Πραξικόπημα, 1969
(0,65X0,54 μ.)

GRAVURES

1. Nu, 1950
Eau forte, (0,14X0,17 m.)
2. Atelier, 1951
Eau forte, (0,32X0,28 m.)
- 3,4,5. Bucoliques, 1952
Burin (0,16X0,195 m.)
6. Le Paradis, 1952
(Burin (0,33X0,40 m.)

LAVIS

- 7,8. L'enfant avec les fleurs, 1964
(0,50X0,70 m.)
9. Le desert, 1980
(0,52X0,70 m.)
10. Egocentrique, 1980
(0,36X0,51 m.)
11. La ligne horizontale, 1980
(0,36X0,51 m.)

SERIGRAPHIES

- 12-17. Le cycle de Résistance

ACRYLIQUES

18. Conditions difficiles, 1962
(0,73X0,60 m.)
19. Chapmètre, 1963
(0,80X0,60 m.)
20. La Terre, 1964
(0,55X0,46 m.)
21. Byzantin, 1964
(0,92X0,73 m.)
Collection K. Sakellariadis
22. Le balanoire, 1965
(0,61X0,46 m.)
23. Le Minotaure, 1967
(0,55X0,46 m.)
Collection M. Ertel
24. Fenêtre, 1967
(0,80X0,54 m.)
25. Message, 1967
(0,80X0,60 m.)
26. Porte et fenêtre, 1967
(0,92X0,65 m.)
27. Dogme, 1968
(0,80X0,60 m.)
28. Histoire humaine, 1968
(0,80X0,65 m.)
29. Oppression, 1968
(1,15X1,00 m.)
30. Prométhée, 1968
(0,92X0,73 m.)
31. Otages, 1968
(0,92X0,73 m.)

HUILES

32. Le mur demoli, 1967
(1,30X0,97 m.)
Collection P. Sakellariadis
33. L'été, 1969
(0,73X0,60 m.)
34. Femmes du village, 1969
(0,73X0,54 m.)
35. Les barreaux, 1969
(0,73X0,60 m.)
36. La lumière blanche, 1969
(0,73X0,60 m.)
37. Coup d'état, 1969
(0,65X0,54 m.)

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
CATALOGUE

38.	Η Μάνα, 1969 (0,80X0,65 μ.)	38.	La Mère, 1969 (0,80X0,65 m.)
39.	Παράθυρο, 1969 (0,73X0,54 μ.)	39.	Fenêtre, 1969 (0,73X0,54 m.)
40.	Μητέρα και παιδί, 1970 (0,80X0,60 μ.)	40.	Mère et enfant, 1970 (0,80X0,60 m.)
41.	Το ξύλινο αλογάκι, 1970 (0,61X0,50 μ.)	41.	Le petit cheval en bois, 1970 (0,61X0,50 m.)
42.	Τα μεγάλα παράθυρα, 1970 (1,50X1,10 μ.)	42.	Les grandes fenêtres, 1970 (1,50X1,10 m.)
43.	Τα μικρά παράθυρα, 1970 (1,50X1,10 μ.)	43.	Les petites fenêtres, 1970 (1,50X1,10 m.)
44.	Δον Κιχώτης, 1970 (0,85X0,61 μ.) Συλλογή Ν. Ματσανιώτη	44.	Don Quichotte, 1970 (0,85X0,61 m.) Collection N. Matsaniotis
45.	Πρόσωπα σε κίνηση, 1972 (0,71X0,50 μ.)	45.	Personnages en mouvement, 1972 (0,71X0,50 m.)
46.	Ο Θάλαμος, 1973 (1,30X0,72 μ.)	46.	La chambre commune, 1973 (1,30X0,72 m.)
47.	Τρίπτυχο, 1974 (1,30X0,70 μ.)	47.	Triptyque, 1974 (1,30X0,72 m.)
48.	Το παιδί, 1975 (0,65X0,50 μ.)	48.	L'enfant, 1975 (0,65X0,50 m.)
49.	Πρωτομαγιά 1944, 1976 (0,60X0,50 μ.)	49.	1er Mai 1944, 1976 (0,60X0,50 m.)
50.	Γυναίκες σε σκαλιά, 1977 (0,70X0,62 μ.)	50.	Femmes dans l'escalier, 1977 (0,70X0,62 m.)
51.	Ο Ήλιος, 1977 (0,73X0,60 μ.)	51.	Le Soleil, 1977 (0,73X0,60 m.)
52.	Η ηλεκτρική λάμπα, 1979 (0,80X0,65 μ.)	52.	La lampe électrique, 1979 (0,80X0,65 m.)
53.	Η φυγή, 1979 (0,70X0,60 μ.)	53.	La fuite, 1979 (0,70X0,60 m.)
54.	Η παλιά πολυθρόνα, 1979 (0,70X0,60 μ.)	54.	Le vieux fauteuil, 1979 (0,70X0,60 m.)
55.	Ο ιδεολόγος, 1979 (0,75X0,65 μ.)	55.	L'idealiste, 1979 (0,75X0,65 m.)
56.	Πρόσωπα με μπλε, 1979 (0,75X0,65 μ.)	56.	Personnages en bleu, 1979 (0,75X0,65 m.)
57.	Το σύμβολο, 1980 (1,00X0,70 μ.)	57.	Le symbole, 1980 (1,00X0,70 m.)
58.	Το ανέβασμα, 1980 (1,00X0,70 μ.)	58.	La montée, 1980 (1,00X0,70 m.)
59.	Γυμνό, 1980 (1,00X0,70)	59.	Nu, 1980 (1,00X0,70 m.)
60.	Οι κτίστες, 1980 (1,35X1,00 μ.)	60.	Les maçons, 1980 (1,35X1,00 m.)
61.	Η μεγάλη τουαλέττα, 1980 (1,25X1,00 μ.)	61.	La grande toilette, 1980 (1,25X1,00 m.)
62.	Το πραξικόπημα, 1980 (1,30X0,90 μ.)	62.	Le coup d'état, 1980 (1,30X0,90 m.)
63.	Γυμνό, 1981 (0,75X0,65 μ.)	63.	Nu, 1981 (0,75X0,65 m.)
64.	Γυμνό, 1981 (0,73X0,54 μ.)	64.	Nu, 1981 (0,73X0,54 m.)
65.	Μνημείο, 1981 (0,62X0,46 μ.)	65.	Monument, 1981 (0,62X0,46 m.)

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ
1977 - 1978

66. Το Λιοντάρι της Νεμέας,
(1,25X1,00 μ.)
67. Η Λερναία Ύδρα
(1,25X1,00 μ.)
68. Η Κόπρος του Αυγείου
(1,25X1,00 μ.)

MYTHOLOGIE DE NOTRE TEMPS
1977 - 1978

66. Le Lion de Némée,
(1,25X1,00 m.)
67. L'Hydre de Lerne
(1,25X1,00 m.)
68. L'écuries d'Augias
(1,25X1,00 m.)

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
CATALOGUE

69. Οι Στυμφαλιδες Όρνιθες
(1,25X1,00 μ.)
70. Τα μήλα των Εσπεριδων
(1,35X1,00 μ.)
71. Η Φυγή του Ηρακλή
(1,25X1,00 μ.)
72. Ο Μινώταυρος Η.Ν.
(1,35X1,00 μ.)
73. Ο Μινώταυρος
(1,25X1,00 μ.)
74. Θησέας και Αριάδνη
(1,35X1,00 μ.)
75. Προμηθέας
(1,25X1,00 μ.)

ΤΕΜΠΕΡΕΣ

76. Η έκρηξη, 1965
(0,70X0,50 μ.)
77. Παράθυρο, 1966
(0,72X0,51 μ.)
78. Αποκαθήλωση, 1967
(0,73X0,52 μ.)
79. Παράθυρο, 1968
(0,75X0,52 μ.)
80. Διαστημικό, 1968
(0,75X0,54 μ.)
81. Ο ταύρος της Κρήτης, 1969
(0,75X0,53 μ.)
82. Πασιφάη, 1969
(0,73X0,53 μ.)
83. Αντίσταση, 1971
(1,00X0,70 μ.)
84. Αρχέγονο, 1971
(1,00X0,70 μ.)
85. Τα κόκκινα πρόσωπα, 1973
(0,70X0,50 μ.)
86. Στόγγυλη σύνθεση, 1974
(0,75X0,52 μ.)
87. Το πράσινο παράθυρο, 1975
(0,70X0,49 μ.)
88. Το σύννεφο, 1975
(0,74X0,54 μ.)
89. Μηχανικές σκάλες, 1976
(1,00X0,70 μ.)
90. Ίκαρος, 1976
(0,75X0,54 μ.)
91. Τρίπτυχο, 1977
(0,75X0,45 μ.)
92. Οι νέοι, 1978
(0,65X0,50 μ.)
93. Παράθυρο, 1980
(0,70X0,59 μ.)
94. Πυραμίδα, 1980
(0,70X0,59 μ.)
95. Ο καθρέπτης, 1977
(0,73X0,64 μ.)
96. Υπουργείο, 1980
(0,74X0,48 μ.)
97. Ο βράχος, 1981
(0,62X0,46 μ.)
98. Το χέρι, 1981
(0,70X0,52 μ.)
99-101. Συνθέσεις με χέρια, 1981
(0,70X0,52 μ.)
101. Τα δύο χέρια, 1981
(0,70X0,52 μ.)

69. Les Oiseaux du Stymphale
(1,25X1,00 m.)
70. Les Pommes des Hespérides
(1,35X1,00 m.)
71. La Fuite d'Héraclès
(1,25X1,00 m.)
72. Le Minotaure H.N.
(1,35X1,00 m.)
73. Le Minotaure
(1,25X1,00 m.)
74. Thésée et Ariane
(1,35X1,00 m.)
75. Prométhée
(1,25X1,00 m.)

ΓΟΥΑΧΕΣ

76. L'explosion, 1965
(0,70X0,50 m.)
77. Fenêtre, 1966
(0,72X0,51 m.)
78. Descente de la Croix, 1977
(0,73X0,52 m.)
79. Fenêtre, 1968
(0,75X0,52 m.)
80. Spatial, 1968
(0,75X0,54 m.)
81. Le taureau du Crète, 1969
(0,75X0,53 m.)
82. Pasiphae, 1969
(0,73X0,53 m.)
83. Résistance, 1971
(1,00X0,70 m.)
84. Primitif, 1971
(1,00X0,70 m.)
85. Le personnages rouges, 1973
(0,70X0,50 m.)
86. Composition ronde, 1974
(0,75X0,52 m.)
87. La fenêtre verte, 1975
(0,70X0,49 m.)
88. Le nuage, 1975
(0,74X0,54 m.)
89. Escalier mécanique, 1976
(1,00X0,70 m.)
90. Icare, 1976
(0,75X0,54 m.)
91. Triptyque, 1977
(0,75X0,45 m.)
92. Les adolescents, 1978
(0,65X0,50 m.)
93. Fenêtre, 1980
(0,70X0,59 m.)
94. Pyramide, 1980
(0,70X0,59 m.)
95. Le miroir, 1977
(0,73X0,64 m.)
96. Ministère, 1980
(0,74X0,48 m.)
97. Le rocher, 1981
(0,62X0,46 m.)
98. La main, 1981
(0,70X0,52 m.)
99-101. Compositions avec des mains, 1981
(0,70X0,52 m.)
101. Les deux mains, 1981
(0,70X0,52 m.)

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

036000012962

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΖΟΥ